

RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

12. maj 1999 *

I de forenede sager T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 og T-130/97,

Moccia Irme SpA, Napoli (Italien), ved advokaterne Emilio Cappelli, Paolo De Caterini og Andrea Bandini, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Charles Turk, 13 A, avenue Guillaume,

Prolafer Srl, Bergamo (Italien), i likvidation,

Ferriera Acciaieria Casilina Spa, Montecompatri (Italien),

Dora Ferriera Acciaieria Srl, Bergamo (Italien), i likvidation,

Ferriera Lamifer SpA, Travagliato (Italien),

ved advokaterne Carmine Punzi og Filippo Satta, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos Charles Turk, 13 A, avenue Guillaume,

Nuova Sidercamuna SpA, Berzo Inferiore (Italien), ved advokaterne Enrico A. Raffaelli, Milano, Ivo Van Bael, Bruxelles, og Fabrizio Di Gianni,

* Processprog: italiensk.

Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Freddy Brausch, 11, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paul Nemitz, Enrico Altieri og Laura Pignataro, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Massimo Moretto, Venedig, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 96/678/EKSF af 30. juli 1996 og Kommissionens beslutning 97/258/EKSF af 18. december 1996 om Italiens påtænkte støtte som led i omstruktureringen af den italienske jern- og stålsektor (henholdsvis EFT L 316, s. 24, og EFT 1997 L 102, s. 42),

har

II - 1482

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts, V. Tiili,
J. Azizi og P. Mengozzi,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den
17. november 1998,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

- 1 Det bestemmes i artikel 4, litra c), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske
Kul- og Stålfællesskab (herefter »traktaten« eller »EKSF-traktaten«):

»I overensstemmelse med bestemmelserne i denne traktat ophæves og forbydes
følgende inden for Fællesskabet som uforeneligt med fællesmarkedet for kul og
stål:

[...]

- c) tilskud eller anden støtte ydet af staterne eller særlige byrder pålagt af dem, i hvilken som helst form dette sker

[...]«

- 2 I medfør af traktatens artikel 95, stk. 1, vedtog Kommissionen efter samstemmende og enstemmig udtalelse fra Rådet og efter høring af Det Rådgivende Udvalg beslutning nr. 257/80/EKSF af 1. februar 1980 om fællesskabsregler for støtte til fordel for stålindustrien (EFT L 29, s. 5), der normalt benævnes »første kodeks for støtte til jern- og stålindustrien«. Ifølge punkt I, andet afsnit, i betragtningerne til denne beslutning omfatter det forbud mod statstilskud eller -støtte, som er fastsat i traktaten, kun de foranstaltninger, der udgør midlerne til en rent national politik for jern- og stålindustrien, og gælder ikke for støtte, som tager sigte på at tilvejebringe en jern- og stålpolitik i Fællesskabet, såsom den politik til omstrukturering af jern- og stålindustrien, som var formålet med beslutning nr. 257/80.
- 3 Den første kodeks for støtte til jern- og stålindustrien er blevet afløst af en række på hinanden følgende kodekser, som hver indeholdt den på det pågældende tidspunkt gældende ordning for statsstøtte til jern- og stålindustrien og fastsatte kriterierne for, hvornår den støtte til jern- og stålindustrien, som finansieres af en medlemsstat, uanset under hvilken form dette sker, kan betragtes som fællesskabsstøtte og derfor som forenelig med fællesmarkedets tilfredsstillende funktion.
- 4 I 1991 blev der ved Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 362, s. 57) fastsat nye bestemmelser for tildeling af statsstøtte inden for dette område (herefter »femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien« eller »femte kodeks«), hvilket skete med virkning fra den 1. januar 1992 til den 31. december

1996. Den blev den 1. januar 1997 afløst af Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18. december 1996 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 338, s. 42, herefter »beslutning 2496/96«), som er sjette kodeks for støtte til jern- og stålindustrien.

5 Femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien bestemmer følgende:

— Artikel 4, stk. 2:

»Støtte til virksomheder, der definitivt indstiller produktionen af jern- og stålprodukter henhørende under Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, såfremt disse virksomheder:

— [...]

— løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil den dag, støtten blev anmeldt.

— [...]

— Artikel 6, stk. 1:

»Kommissionen underrettes så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af den i artikel 2-5 omhandlede støtte, at den kan fremsætte sine bemærkninger hertil [...]«

— Artikel 6, stk. 4:

»Såfremt Kommissionen efter at have opfordret de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger konstaterer, at en støtteforanstaltning ikke er forenelig med bestemmelserne i denne beslutning, giver den den pågældende medlemsstat meddelelse om sin beslutning [...]«

— Artikel 6, stk. 6:

»Enhver støtte, der påtænkes ydet efter artikel 4 og 5, skal anmeldes til Kommissionen [...]«

Faktiske omstændigheder

Den italienske regerings anmeldelse af lov nr. 481/94 og dekret nr. 683/94

6 I februar 1994 anmeldte den italienske regering lovdekret nr. 103 af 14. februar 1994 om hasteforanstaltninger til gennemførelse af en plan for omstrukturering af jern- og stålsektoren til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien. Dette dekret trådte i kraft på ny ved lovdekret nr. 234 af 14. april 1994 og igen ved lovdekret nr. 396 af 20. juni 1994, som blev ophøjet endeligt til lov nr. 481 af 3. august 1994 om strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor (GURI nr. 183 af 6.8.1994, s. 12, herefter »lov nr. 481/94«).

7 Denne lov åbner mulighed for tildeling af støtte til lukning af jern- og stål anlæg på betingelse af, at disse nedlægges. Det bestemmes i lovens artikel 1, stk. 3, at »ansøgninger om støtte [...] indsendes [...] inden den 30. juli 1994 [...]«, hvorimod »nedlæggelsen af anlæggene skal finde sted inden den 31. marts 1995, og støtten [...] skal være udbetalt i sin helhed [...] inden den 31. december 1996«. Ifølge lovens artikel 1, stk. 4, skal de tekniske gennemførelsesbestemmelser til loven fastsættes ved dekret fra den italienske minister for industri, handel og håndværk. De italienske myndigheder anmeldte herefter gennemførelsesbestemmelserne til lov nr. 481/94, dvs. dekret nr. 683 af 12. oktober 1994 fra Ministeriet for Industri, Handel og Håndværk (herefter »gennemførelsesbekendtgørelsen«). I medfør af dennes artikel 1, stk. 1, skulle interesserede virksomheder bl.a. opfylde følgende betingelse:

»e) indtil datoen for udstedelsen af lovdekret nr. 103 af 14. februar 1994 [...] løbende have haft en produktion, der dokumenteres ved en erklæring fra en

teknisk sagkyndig på området, som er optaget i registret over retsligt udpegede sagkyndige i den retskreds, hvor selskabet har hjemsted«.

Kommissionens beslutning af 12. december 1994, som i princippet godkender den af den italienske regering anmeldte støtteordning

- 8 Ved beslutningen af 12. december 1994 godkendte Kommissionen i princippet den pågældende støtte, idet hver støtteforanstaltning dog i medfør af artikel 6, stk. 6, i femte kodeks skulle anmeldes på forhånd (EFT 1994 C 390, s. 20, herefter »beslutningen af 12. december 1994«.

- 9 Kommissionen oplyste, at den i hvert enkelt tilfælde ville lade godkendelsen afhænge af opfyldelsen af visse betingelser. For så vidt angår betingelsen om løbende produktion, som følger af artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien, skal virksomheden have været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar 1994, som var tidspunktet for anmeldelsen af lovdekret nr. 103 af 14. februar 1994 til Kommissionen.

- 10 Kommissionen anførte i øvrigt, at de italienske myndigheder imidlertid på grundlag af objektive kriterier ville kunne godtgøre, at en virksomhed, som ikke

opfyldte ovennævnte betingelse, havde haft en løbende produktion af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF.

Den italienske regerings anmeldelse af den påtænkte støtte til sagsøgerne

- 11 Den 8. september 1995, den 23. november 1995 og den 11. marts 1996 anmeldte den italienske regering i henhold til artikel 6, stk. 6, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien over for Kommissionen den endelige støtte til lukning i henhold til lov nr. 481/94, som navnlig var til fordel for sagsøgerne i de seks sager T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 og T-130/97, henholdsvis Moccia Irme SpA (herefter »Moccia«), Prolafer Srl (herefter »Prolafer«), Ferriera Acciaieria Casilina SpA (herefter »Casilina«), Dora Ferriera Acciaieria Srl (herefter »Dora«), Ferriera Lamifer SpA (herefter »Lamifer«), og Nuova Sidercamuna SpA (herefter »Sidercamuna«), for følgende beløb:

<i>Sagsnummer</i>	<i>Sagsøgende virksomhed</i>	<i>Støttens omfang (i ITL)</i>
T-164/96	Moccia	13 509 mio.
T-165/96	Prolafer	2 038 mio.
T-166/96	Casilina	2 908 mio.
T-167/96	Dora	3 438 mio.
T-122/97	Lamifer	4 889 mio.
T-130/97	Sidercamuna	16 127 mio.

- 12 Sagsøgerne er jern- og stålvirksomheder i traktatens artikel 80's forstand og fremstiller stål og varmvalsede produkter. Deres erklærede produktionskapacitet i

1993 og deres faktiske produktion i referenceperioden, dvs. fra den 1. januar 1993 til den 28. februar 1994, og forholdet mellem den anden og den første periode, viste — udtrykt i procenter — følgende:

	<i>Produktionskapacitet</i> (tons/år)	<i>Faktisk produktion</i> (i tons)
T-164/96 Moccia	288 000 råstål	0
	165 000 varmvalsede produkter	
T-165/96 Prolafer	200 000 stål	0
	150 000 varmvalsede produkter	
T-166/96 Casilina	80 000 varmvalsede produkter	11 356 varmvalsede produkter (14,2%)
T-167/96 Dora	250 000 varmvalsede produkter	21 444 varmvalsede produkter (8,6%)
T-122/97 Lamifer	154 560 varmvalsede produkter	23 542 varmvalsede produkter(15,2%)
T-130/97 Sidercamuna	475 000 rundstål til armeret beton og (fladt) handelsstål	36 002 rundstål til armeret beton og (fladt) handelsstål (7,6%)

13 I alt indgav 43 italienske EKSF-jern- og stålvirksomheder ansøgninger om støtte i henhold til lov nr. 481/94.

Kommissionens indledning af en procedure i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien

- 14 Den 15. december 1995, den 2. februar 1996 og den 12. juni 1996 meddelte Kommissionen den italienske regering i skrivelser, som i det væsentlige er gengivet i Kommissionens meddelelse 96/C 101/05, 96/C 121/03 og 96/C 215/03, og som i medfør af femte støttekodeks var stilet til medlemsstaterne og tredjemænd, der var berørt af støtten, som Italien havde besluttet af yde til henholdsvis Casilina, Acciaierie del Sud SpA, Officine Laminatoi Sebino SpA (OLS), Montifer Srl, Moccia og Mini Acciaierie Odolese SpA (MAO), Prolafer, Dora og Acciaierie San Gabriele SpA, Diano SpA, Lamifer, Ferriere Demafer Srl, Lavorazione Metalli Vari — LMV SpA og Sidercamuna (EFT 1996 C 101, s. 4, EFT 1996 C 121, s. 3, og EFT 1996 C 215, s. 3), at den havde besluttet at indlede proceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien i forbindelse med den påtænkte støtte, navnlig den støtte, som var tiltænkt de sagsøgende virksomheder.
- 15 Kommissionen anførte i disse meddelelser, at ingen af de pågældende virksomheder, herunder navnlig sagsøgerne, ifølge de oplysninger den var kommet besiddelse af, havde været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil den 28. februar 1994.
- 16 For så vidt angik Moccia og Casilina anførte den i den ovennævnte meddelelse 96/C 101/05:

»[Casilina] (sag N/777/95) har således produceret næsten 11 356 tons varmvalsedede produkter svarende til 14,2% af dens kapacitet; [... Moccia] (sag N793/95) har ikke været i drift.«

- 17 I meddelelse 96/C 121/03, oplyste den for så vidt angår Prolafer og Dora:

»I sag 977/95 [...] har [virksomheden] Prolafer nemlig slet ikke været i gang i 1993. I sag 978/95 har virksomheden Dora kun fremstillet 21 444 tons varmvalsede bånd svarende til 8,6% af virksomhedens kapacitet.«

- 18 Endelig anførte den i meddelelse 96/C 215/03, for så vidt angår Lamifer og Sidercamuna:

»[I] sag 178/96 har virksomheden [Lamifer] kun fremstillet 23 542 tons varmvalsede bånd, svarende til 15,2% af kapaciteten, i sag 182/96 har virksomheden Sidercamuna kun fremstillet 36 002 tons varmvalsede bånd svarende til 7,6% af kapaciteten.«

Beslutningerne af henholdsvis 30. juli og 18. december 1996, hvorved støtten blev erklæret for uforenelig med fællesmarkedet

- 19 Ved Kommissionens beslutning 96/678/EKSF af 30. juli 1996 om støtteforanstaltninger, Italien har påtænkt som led i programmet for strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor (EFT L 316, s. 24, herefter »beslutning 96/678«), erklærede Kommissionen de statsstøtteforanstaltninger, som Den Italienske Republik havde påtænkt til fordel for otte af de ni udvalgte virksomheder, herunder virksomhederne Moccia, Prolafer, Casilina og Dora, for uforenelige med fællesmarkedet i henhold til traktatens artikel 4, litra c).

- 20 Ved Kommissionens beslutning 97/258/EKSF af 18. december 1996 om Italiens påtænkte støtte til lukninger som led i strukturomlægningen af den private italienske jern- og stålsektor (EFT 1997 L 102, s. 42, herefter »beslutning 97/258«) erklærede Kommissionen ligeledes de statsstøtteforanstaltninger, Den Italienske Republik havde påtænkt til fordel for fire af de fem udvalgte virksomheder, herunder virksomhederne Lamifer og Sidercamuna, for uforenelige med fællesmarkedet i henhold til traktatens artikel 4, litra c).
- 21 Disse beslutninger begrundede Kommissionen navnlig med følgende (beslutning 97/258):

»Det må [...] konstateres, at i de foreliggende tilfælde er alle betingelser opfyldt bortset fra den, der vedrører den løbende produktion, og som gav anledning til iværksættelsen af proceduren.

Det skal i den forbindelse erindres, at reglerne for støtte til jern- og stålindustrien — selv om de stiller som betingelse for, at der kan ydes støtte til en virksomhed, at den løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil tidspunktet for lukningen — ikke indeholder en klar definition af begrebet løbende. I beslutningen [af 12. december 1994] havde Kommissionen derfor bestemt, at dette kriterium skulle anses for overholdt, hvis den støttemodtagende virksomhed havde været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen i hele 1993 og indtil den 28. februar 1994, da Kommissionen modtog anmeldelse af lovdekret nr. 103/94, hvis indhold af det italienske parlament er blevet ophøjet til lov nr. 481/94. Kommissionen havde endvidere besluttet, at de italienske myndigheder på grundlag af objektive kriterier kunne påvise, at en virksomhed, der ikke opfylder ovennævnte kriterium, ikke desto mindre løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF.

I så fald ville Kommissionen undersøge støtten på grundlag af dens særlige karakteristika for at sikre sig, at kriteriet om løbende produktion var overholdt.

Formålet med artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien og med Kommissionens beslutning [af 12. december 1994] er ganske klar: Der må kun ydes lukningsstøtte til virksomheder, der opretholder et vist aktivitetsniveau, dvs. som har en løbende produktion på jern- og stålmarkedet. Man har derimod ikke i fællesskabsbestemmelserne fundet det nødvendigt eller betimeligt at indrømme en undtagelse fra det almindelige forbud i [...] traktatens artikel 4, når der er tale om lukning af en virksomhed, der ikke har løbende produktion, idet dette ikke har indvirkning af betydning på markedet.

Heraf følger, at de alternative kriterier til det, Kommissionen har fastsat i sin beslutning, ville kunne godtages, såfremt det ved hjælp af disse kan påvises, at virksomhederne har haft en løbende produktion. Det må imidlertid konstateres, at de kriterier, den italienske regering foreslår (opretholdelse af elforsyningsaftale og personale samt vedligeholdelse af anlæg osv.), ikke kan godtgøre, at de pågældende virksomheder har haft en løbende produktion, men blot, at dette kan have været tilfældet.

Artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien er affattet på en sådan måde, at den ikke kan fortolkes så bredt, at den blandt de virksomheder, der kan få støtte, kan omfatte dem, der, selv om de ikke har løbende produktion, dog ville være i stand til løbende at fremstille jern- og stålprodukter henhørende under EKSF.«

Retsforhandlinger

- 22 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 19. oktober 1996 har Moccia, Prolafer, Casilina og Dora anlagt sager, som er indført i Rettens register under henholdsvis nr. T-164/96, T-165/96, T-166/96 og T-167/96.
- 23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. april 1997 har Lamifer anlagt sag, som er indført i Rettens register under nr. T-122/97.

- 24 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. april 1997 har Sidercamuna anlagt sag, som er indført i Rettens register under nr. T-130/97.
- 25 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 28. november 1996 har Moccia fremsat en begæring om foreløbige forholdsregler i henhold til traktatens artikel 39 med påstand om, at gennemførelsen af beslutning 96/678 og af de retsakter, som er gået forud herfor, udsættes, og at Kommissionen skal anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af den lukningsstøtte, der er omhandlet i lov nr. 481/94, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen, og, subsidiært, at Kommissionen skal genåbne den kontradiktoriske procedure til undersøgelse af støtten til fordel for sagsøgeren.
- 26 Ved kendelse afsagt af Rettens præsident den 17. december 1996 i sagen Moccia Irme mod Kommissionen (sag T-164/96 R, Sml. II, s. 2261) blev sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler ikke taget til følge.
- 27 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 30. april 1997 i sagen Moccia Irme mod Kommissionen (sag C-89/97 P (R), Sml. I, s. 2327) blev appellen af denne kendelse forkastet.
- 28 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 29 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmålene fra Retten i retsmødet, der blev afholdt den 17. november 1998.
- 30 Ved kendelse afsagt af præsidenten for Rettens Tredje Afdeling den 18. december 1998 er sagerne blevet forenet med henblik på dommen.

Parternes påstande

31 Moccia har nedlagt følgende påstande:

- Beslutning 96/678 annulleres i medfør af traktatens artikel 33 og 36, og som konsekvens deraf og efter behov mister de øvrige forudgående, tilknyttede eller tilsvarende retsakter enhver retsvirkning.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

32 Prolafer har nedlagt følgende påstand:

- Beslutning 96/678, beslutningen af 12. december 1994 og i fornødent omfang artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien og enhver anden forudgående, tilsvarende eller afledt retsakt uanset dennes art, annulleres.

33 Casilina har nedlagt følgende påstande:

- Beslutning 96/678, beslutningen af 12. december 1994 og enhver anden forudgående, tilsvarende eller afledt retsakt uanset dennes art, annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Dora har nedlagt følgende påstande:

- Beslutning 96/678, beslutningen af 12. december 1994 og enhver anden forudgående, tilsvarende eller afledt retsakt uanset dennes art, annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Lamifer har nedlagt følgende påstand:

- Beslutning 97/258, beslutningen af 12. december 1994 og enhver anden forudgående, tilsvarende eller afledt retsakt, annulleres.

36 Sidercamuna har nedlagt følgende påstande:

- Beslutning 97/258 annulleres.

- Der træffes enhver anden foranstaltning, som fører til varetagelsen af sagsøgerens rettigheder såvel efter retlige hensyn som efter billighedshensyn.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

37 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning eller frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

38 I de seks sager har Kommissionen bestridt formaliteten af den del af søgsmålene, som dels vedrører femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien, dels beslutningen af 12. december 1994.

Formalitetsindsigelse vedrørende sagsøgernes anfægtelse af femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien

39 Kommissionen bestrider for det første relevansen af de påstande, der er angivet i visse af stævningerne, i det omfang disse formelt er rettet mod femte kodeks. For det andet finder den, at den i sag T-130/97 fremsatte ugyldighedsindsigelse over for femte kodeks er fremsat for sent.

1. Anbringendet om den manglende relevans af visse påstande i stævningerne, i det omfang disse formelt er rettet mod femte kodeks

40 Kommissionen har anført, at Prolafer, Casilina, Dora og Lamifer i medfør af traktatens artikel 36, tredje afsnit, ønsker at påberåbe sig ugyldigheden af enhver retsakt, som går forud for beslutningen af 12. december 1994, beslutning 96/678 og beslutning 97/258, og dermed af femte kodeks. Imidlertid er det eneste formål med sagsøgenes argumentation at få fastslået, at Kommissionen har tilsidesat denne kodeks og ikke at anfægte dens gyldighed.

41 I den forbindelse skal Retten bemærke, at dette anbringende, som Kommissionen har fremsat vedrørende sagernes formalitet, og som sagsøgerne ikke har taget stilling til, ikke kan tiltrædes. Ganske vist er der i disse sager ikke direkte nedlagt påstand om ugyldigheden af femte kodeks, som tværtimod indeholder det kriterium, som danner grundlag for henholdsvis beslutningen af 12. december 1994, beslutning 96/678 og beslutning 97/258, hvis gyldighed bestrides. Denne omstændighed kan dog ikke i sig selv føre til, at de pågældende påstande i sagen skal afvises.

2. Afvisningsgrunden, den for sent fremsatte ugyldighedsindsigelse over for femte kodeks i sag T-130/97

42 For så vidt angår Sidercamuna-sagen har Kommissionen gjort gældende, at ugyldighedsindsigelsen over for femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien blev fremsat første gang under replikken og dermed udgør et nyt anbringende, som skal afvises.

43 Det bemærkes, at der i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, ikke må fremsættes nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

- 44 I den foreliggende sag har sagsøgeren i sag T-130/97 i sin stævning gjort gældende, at det, henset til hovedformålet bag programmet for støtte til jern- og stålindustrien, som er at reducere produktionskapaciteten, ville være retsstridigt at lade godkendelsen afhænge af opfyldelsen af betingelser, som ikke har nogen sammenhæng med denne, såsom niveauet for den løbende produktion. I replikken henviser sagsøgeren til dette argument til støtte for, at ugyldighedsindsigelsen over for femte kodeks allerede var blevet fremsat i stævningen.
- 45 Kommissionen finder imidlertid, at dette argument, som er fremsat i stævningen, ikke er rettet mod femte kodeks, men at det i virkeligheden sigter mod at anfægte, at de efterfølgende akter udspringer af en tilsidesættelse eller en fejlfortolkning af kodeksen.
- 46 Retten skal bemærke, at sagsøgerens argumentation indeholder en kritik af, at opfyldelsen af en af målsætningerne bag femte kodeks, som er at reducere produktionskapaciteten, gøres afhængig af opfyldelsen af en betingelse, som ikke har nogen sammenhæng med denne, nemlig om der foreligger en løbende produktion. Denne betingelse er — som allerede anført ovenfor under præmis 5 — opstillet i artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks. Heraf følger, at argumentationen indeholder en kritik af denne bestemmelse i femte kodeks.
- 47 Desuden er denne argumentation fremført i forbindelse med den første del af det første anbringende, som vedrører Kommissionens tilsidesættelse af princippet om den effektive virkning, og ikke i forbindelse med den del af anbringendet, der indeholder en særlig kritik af tilsidesættelsen af femte kodeks' artikel 4 i forbindelse med de efterfølgende retsakter.
- 48 Det følger heraf, at den pågældende argumentation indeholder en ugyldighedsindsigelse over for artikel 4, stk. 2, i femte kodeks. Denne indsigelse er ikke fremsat for sent, idet den blev fremsat i forbindelse med indgivelsen af stævningen. Den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse kan derfor ikke tages til følge.

Formalitätsindsigelsen vedrørende sagsøgernes anfægtelse af beslutningen af 12. december 1994

- 49 Retten skal indledningsvis bemærke, at Prolafer, Casilina, Dora og Lamifer har gjort gældende, at beslutningen af 12. december 1994 er ugyldig, og de har således nedlagt påstand om, at den annulleres.
- 50 Det må antages, at sagsøgerne i realiteten ønsker at påberåbe sig et nyt anbringende om, at beslutningen af 12. december 1994 er ugyldig, i tilknytning og til støtte for deres påstand om annullation af beslutningerne om ikke-godkendelse af støtten, og dermed som en ugyldighedsindsigelse.
- 51 Moccia og Sidercamuna har formelt fremsat en ugyldighedsindsigelse over for beslutningen af 12. december 1994.
- 52 De ugyldighedsindsigelser, som således i de seks forenede sager er fremsat over for beslutningen af 12. december 1994, sigter alle mod at anfægte det kriterium, som Kommissionen opstillede i dennes beslutning med henblik på at definere betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, dvs. at den virksomhed, som ansøger om støtte til lukning, skal have været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar 1994.
- 53 Kommissionen har nedlagt påstand om, at ugyldighedsindsigelserne afvises.
- 54 Den har i den forbindelse fremført to anbringender. Ifølge det første anbringende, som vedrører alle sagerne, har beslutning 96/678 og beslutning 97/258 (herefter »de anfægtede beslutninger«) ikke hjemmel i beslutningen af 12. december 1994,

men direkte i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien. Ifølge det andet anbringende, som vedrører sagerne Lamifer og Sidercamuna, kan beslutningen af 12. december 1994 højst udgøre hjemmelsgrundlaget for beslutningen om indledning af proceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks, men ikke for den senere beslutning om ikke-godkendelse af støtten, idet den kun udgør en bekræftelse af den førstnævnte beslutning.

1. Anbringendet om, at de anfægtede beslutninger ikke har hjemmel i beslutningen af 12. december 1994, men direkte i femte kodeks

- 55 Kommissionen har gjort gældende, at der i nærværende sag ikke foreligger nogen sammenhæng mellem henholdsvis de anfægtede beslutninger og beslutningen af 12. december 1994. Herefter følger det af artikel 6, stk. 6, i femte kodeks, at enhver støtte, der påtænkes ydet efter artikel 4 og 5 i denne kodeks, skal anmeldes til Kommissionen, således at denne kan tage stilling til støtten uafhængig af, om der er truffet en beslutning, som indeholder en godkendelse af en generel støtteordning efter disse bestemmelser. På denne baggrund kan de anfægtede beslutninger ikke antages at have hjemmel i beslutningen af 12. december 1994, men derimod alene, for så vidt angår de foreliggende sager, i artikel 6, stk. 6, i femte kodeks.
- 56 Det bemærkes, at en sagsøger under et annullationssøgsmål vedrørende en individuel beslutning ganske vist kan gøre gældende, at visse af de bestemmelser i de generelle beslutninger, som bringes i anvendelse ved den anfægtede beslutning, er retsstridige, men dog kun i det omfang den individuelle beslutning er udstedt med hjemmel i de bestemmelser, som påstås at være retsstridige (Domstolens dom af 28.10.1981, forenede sager 275/80 og 24/81, Krupp Stahl mod Kommissionen, Sml. s. 2489, præmis 32, af 16.2.1982, sag 258/80, Rumi mod Kommissionen,

Sml. s. 487, præmis 6, af 21.2.1984, forenede sager 140/82, 146/82, 221/82 og 226/82, Walzstahl-Vereinigung og Thyssen mod Kommissionen, Sml. s. 951, præmis 20, og af 11.10.1984, sag 151/83, Alpa mod Kommissionen, Sml. s. 3519, præmis 9).

- 57 I det foreliggende tilfælde indeholder de anfægtede beslutninger en udtrykkelig henvisning til beslutningen af 12. december 1994, som godkender lov nr. 481/94, og som er genstand for ugyldighedsindsigelsen. Det fremgår af disse, at femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien — selv om den stiller som betingelse for, at der kan ydes støtte til en virksomhed, at den har haft en løbende produktion indtil lukningstidspunktet — ikke indeholder en klar definition af begrebet løbende produktion. Det fremgår også af disse, at dette er årsagen til, at beslutningen af 12. december 1994 gør tildelingen af støtten til lukning afhængig af, at virksomheden har været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar 1994. Det konstateres i disse beslutninger, at sagsøgerne, uanset om de opfylder de øvrige betingelser i artikel 4 i femte kodeks, ikke har opfyldt dette kriterium. Endvidere fremgår det af beslutningerne, at proceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks er blevet indledt som følge af denne konstatering. Det følger endelig af beslutningerne, at den italienske regering ikke på grundlag af andre objektive faktorer i overensstemmelse med beslutningen af 12. december 1994 har påvist, at sagsøgerne ikke desto mindre løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF.
- 58 Det følger heraf, at der i beslutningen af 12. december 1994 er opstillet et kriterium, hvis anvendelse i forhold til sagsøgerne har ført til, at der er indledt en procedure i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks, hvorved støtten endelig er fundet uforenelig med fællesmarkedet efter betydningen i traktatens artikel 4, litra c).
- 59 De anfægtede beslutninger er således i denne forstand baseret på den definition af betingelsen om en løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, som er opstillet i beslutningen af 12. december 1994. Den ugyldighedsindsigelse, som er fremsat over for beslutningen af 12. december 1994, vedrører selve betingelsen om løbende produktion. Heraf følger, at de

anfægtede beslutninger har hjemmel i den regel, hvis gyldighed anfægtes. Den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse må således forkastes.

- 60 Kommissionen har for det første med hensyn til de seks forenede sager gjort gældende, at det følger af artikel 4, stk. 6, i femte kodeks, at enhver støtte skal anmeldes til Kommissionen uafhængig af, om der er truffet en beslutning, som indeholder en godkendelse af en generel støtteordning, og at det derfor ikke kan antages, at de anfægtede beslutninger har hjemmel i beslutningen af 12. december 1994, men derimod alene i artikel 6, stk. 6, i femte kodeks. Den har tilføjet, at der, selv uden den pågældende beslutning, havde været hjemmel til at træffe de anfægtede beslutninger, som ville have haft de samme retsvirkninger. I denne argumentation tages der dog ikke hensyn til den omstændighed, at Kommissionen, i forbindelse med undersøgelsen af den støtte, der er anmeldt efter godkendelsen ved beslutningen af 12. december 1994 af den generelle støtteordning, har undersøgt, om betingelsen om løbende produktion i henhold til det kriterium, som er defineret heri, er opfyldt, og at denne beslutning således i den forstand udgør hjemlen for de anfægtede beslutninger.
- 61 For det andet har Kommissionen med hensyn til sagerne T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96 og T-122/97 indvendt, at betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks udelukkende blev uddybet med et forklarende eksempel i beslutningen af 12. december 1994 efter aftale med den italienske regering. Denne argumentation er dog i modstrid med det faktum, at Kommissionen ikke betragtede det i beslutningen af 12. december 1994 udviklede kriterium som et uforpligtende eksempel, men indledte en procedure i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks på grundlag af dette kriterium og derefter erklærede den påtænkte støtte for uforenelig med Fællesmarkedet.
- 62 For det tredje har Kommissionen vedrørende sagerne T-164/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 og T-130/97 gjort gældende, at beslutningen af 12. december 1994, idet den opstiller en definition på et kriterium, som uddyber betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, har gjort det muligt for den italienske regering på grundlag af objektive kriterier at påvise, at en virksomhed, som ikke opfyldte dette kriterium, løbende havde

fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF, og at henvisningen til denne beslutning gennem de anfægtede beslutninger ikke var afgørende. Støtten kunne således have været godkendt på trods af, at kriteriet i beslutningen af 12. december 1994 ikke var overholdt, hvilket betyder, at denne ikke danner grundlag for de anfægtede beslutninger. Denne indvending er dog i modstrid med den omstændighed, at det fremgår af de anfægtede beslutninger, at Kommissionen har pålagt de sagsøgende virksomheder at overholde det pågældende kriterium, at den manglende opfyldelse af kriteriet har ført til indledningen af proceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks, og at den omstændighed, at den italienske regering ifølge Kommissionen ikke havde påvist, at alternative objektive kriterier var opfyldt, førte til, at den ansøgte støtte fandtes uforenelig med fællesmarkedet. Det følger heraf, at afslaget på støtten i sidste instans følger af den manglende opfyldelse af det kriterium, som er defineret i beslutningen af 12. december 1994, idet denne formodning ikke er blevet afkræftet af den italienske regering. De anfægtede beslutninger er således i denne forstand baseret på det pågældende kriterium.

- 63 For det fjerde har Kommissionen vedrørende sag T-164/96 gjort gældende, at den blotte henvisning til beslutningen af 12. december 1994 i beslutning 96/678 ikke i sig selv er afgørende, for så vidt som Moccia ikke har haft nogen produktion i referenceperioden, og at det i første beslutning definerede kriterium ikke har fundet anvendelse. Denne argumentation er dog i modstrid med den omstændighed, at beslutning 96/678 formelt set indeholder en konstatering af, at kriteriet har fundet anvendelse på sagsøgeren. Desuden har kriteriet også reelt fundet anvendelse, for så vidt som sagsøgerens produktion alene er blevet vurderet på baggrund af den i kriteriet definerede periode, dvs. perioden fra januar 1993 til februar 1994, og ikke f.eks. fra datoen for ikrafttrædelsen af femte kodeks, som er den 1. januar 1992.

2. Anbringendet om, at beslutning 97/258 kun er en bekræftende retsakt

- 64 Med hensyn til sagerne T-122/97 og T-130/97 anfører Kommissionen, at det kriterium, som indeholder en definition på betingelsen om løbende produktion,

og som er opstillet i beslutningen af 12. december 1994, allerede fandt anvendelse på sagsøgerne før beslutning 97/258 på grundlag af den tidligere beslutning om at indlede en procedure i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks. Således fremgår det af denne beslutning, at sagsøgerne ikke opfyldte det pågældende kriterium, idet de italienske myndigheder således blev opfordret til, på grundlag af andre objektive kriterier, at påvise, at der forelå en løbende produktion. Beslutning 97/258 tilsigter at fastslå, at de italienske myndigheder ikke har formået at føre dette bevis. Det fremgår også af beslutningen, at sagsøgerne ikke opfyldte det kriterium, som var opstillet i beslutningen af 12. december 1994, men at den på dette punkt kun udgjorde en bekræftende retsakt. Da sagsøgerne imidlertid ikke har anfægtet beslutningen om at indlede proceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks rettidigt og ikke i forbindelse med dette søgsmål har rejst en formalitetsindsigelse over for det kriterium, som er opstillet i beslutningen af 12. december 1994, er der indtrådt præklusion med hensyn til at gøre anbringendet gældende i den foreliggende sag.

- 65 Retten skal bemærke, at sagsøgerne til støtte for deres påstand om annullation af beslutning 97/258 har påberåbt sig, at beslutningen af 12. december 1994 er ugyldig. Kommissionens formalitetsindsigelse har til formål at afskære sagsøgerne fra denne mulighed med henvisning til, at de kunne have påberåbt sig dette under en sag anlagt til prøvelse af beslutningen om at indlede undersøgelsesproceduren. Herom skal det blot fastslås, at beslutning 97/258 stifter selvstændige retsvirkninger, herunder det endelige afslag på støtten, og at sagsøgerne følgelig må råde over et retsmiddel til prøvelse af en sådan afgørelse, hvilket indebærer en mulighed for, til støtte for et annullationssøgsmål over for denne beslutning at påberåbe sig, at den generelle beslutning, som den har hjemmel i, er ugyldig (se tilsvarende Domstolens dom af 17.9.1980, sag 730/79, Philip Morris mod Kommissionen, Sml. s. 2671, præmis 5, og af 9.3.1994, sag C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Sml. I, s. 833, præmis 14), uanset at de ikke har anfægtet afgørelsen om at indlede proceduren til undersøgelse af den omtvistede støtte (Rettens dom af 31.3.1998, sag T-129/96, Preussag Stahl mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 31).

- 66 Det følger heraf, at den anden formalitetsindsigelse vedrørende ugyldighedsindsigelsen over for beslutningen af 12. december 1994 ikke kan tages til følge.

Realiteten

- 67 Sagsøgerne har fremført anbringender, som dels vedrører realiteten (I), dels tilsidesættelsen af begrundelsespligten (II) i de anfægtede beslutninger.

I — Anbringenderne vedrørende realiteten i de anfægtede beslutninger

Indledende bemærkninger

- 68 Det bemærkes, at det følger af traktatens artikel 33, stk. 1, andet punktum, at »Domstolens prøvelsesret [i forbindelse med udøvelsen af dens beføjelse til at udtale sig i sager om annullation af Kommissionens beslutninger eller henstillinger] dog ikke [omfatter] skønnet vedrørende den situation, der er en følge af de økonomiske kendsgerninger eller omstændigheder, på basis af hvilke de nævnte beslutninger eller henstillinger er blevet til, medmindre det påstås, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning eller åbenbart har tilsidesat traktatens bestemmelser eller enhver retsregel vedrørende dens gennemførelse«.
- 69 Denne begrænsning af skønsbeføjelsen hos Fællesskabets retsinstanser finder også anvendelse ved behandlingen af beslutninger og henstillinger, hvis gyldighed der er rejst indsigelse over for i henhold til traktatens artikel 36, stk. 3. Således følger det af denne bestemmelse, at en sådan indsigelse påberåbes »på de [vilkår, som er fastsat] i [...] artikel 33, stk. 1«, i traktaten (jf. dom af 18.3.1980, forenede sager 154/78, 205/78, 206/78, 226/78, 227/78, 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 og 85/79, Ferriera Valsabbia m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 907, præmis 10).

- 70 Med hensyn til begrebet åbenbar tilsidesættelse bemærkes det, at udtrykket »åbenbar« forudsætter en vis grovere tilsidesættelse af retsreglerne, såsom at tilsidesættelsen åbenbart fremstår som en følge af en klar vildfarelse i skønnet vedrørende den situation, med henblik på hvilken beslutningen blev truffet, set i relation til traktatens bestemmelser (jf. Domstolens dom af 21.3.1955, sag 6/54, Nederlandene mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 13, org. ref.: Rec. s. 201, på s. 225, og af 12.2.1960, forenede sager 15/59 og 29/59, Société métallurgique de Knutange mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 159, org. ref.: Rec. s. 9, på s. 28, og kendelse afsagt af Domstolens præsident den 3.5.1996, sag C-399/95 R, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2441, præmis 62).
- 71 Med hensyn til begrebet magtfordrejning bemærkes, at en retsakt kun er behæftet med magtfordrejning, når det på grund af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre mål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (Domstolens dom af 13.11.1990, sag C-331/88, Fedesa m.fl., Sml. I, s. 4023, præmis 24, og Rettens dom af 24.9.1996, sag T-57/91, Naloo mod Kommissionen, Sml. II, s. 1019, præmis 327).

Anbringendet om, at traktaten ikke finder anvendelse

- 72 Sagsøgerne har gjort gældende, at traktaten ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.

A — Anbringendet om, at sagsøgerne ikke kan betragtes som EKSF-jern- og stålvirksomheder

- 73 Moccia og Sidercamuna har gjort gældende, at en virksomhed, som påtænker at lukke sine anlæg, ikke længere udgør en EKSF-jern- og stålvirksomhed i

traktatens artikel 80's forstand, og at traktaten, herunder forbuddet i artikel 4, litra c), på denne baggrund ikke finder anvendelse på dem.

- 74 Imidlertid skal Retten bemærke, at en EKSF-jern- og stålvirksomhed, som ansøger om lukningsstøtte, bevarer denne status, så længe den ikke fuldstændigt og endeligt har indstillet sine aktiviteter, eventuelt som følge af tildelingen af den ovennævnte støtte. I den foreliggende sag må det antages, at sagsøgerne, på det tidspunkt, hvor støtten blev tildelt, enten fremstillede jern- og stålprodukter henhørende under EKSF, eller, hvis de ikke havde en sådan produktion, endnu ikke havde gennemført den definitive lukning. Kommissionen kunne således med rette antage, at sagsøgerne var EKSF-jern- og stålvirksomheder. Anbringendet bør således forkastes.

B — Anbringendet om, at lukningsstøtte, for så vidt som den ikke kan fordreje konkurrencen, falder uden for forbuddet i traktatens artikel 4, litra c)

- 75 Moccia har nærmere bestemt gjort gældende, at femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien, som i henhold til traktatens artikel 95 udgør en undtagelse til dens artikel 4, litra c), skal være i overensstemmelse med traktatens retsgrund-sætninger og navnlig skal begrænses til, hvad der er nødvendigt for at undgå at fordreje konkurrencen. Lukningen af en virksomhed, som per definition ikke er konkurrencedygtig, kan ikke fordreje konkurrencen. Herefter er ydelse af lukningsstøtte til en sådan virksomhed ikke forbudt og kan ikke være omfattet af femte kodeks.

- 76 Sidercamuna har tilsvarende gjort gældende, at den ansøgte støtte til lukning af de ovenfor anførte grunde ikke kan betragtes som støtte i den forstand, hvori

udtrykket er anvendt i traktatens artikel 4, litra c). Subsidiært, hvis det fastslås, at der er tale om støtte, er ydelse af denne ikke forbudt.

- 77 Til støtte for dette anbringende har sagsøgerne fremført tre argumenter.
- 78 Moccia har gjort gældende, at begrebet statsstøtte i EKSF-traktatens forstand er identisk med det tilsvarende begreb i EF-traktaten, og at støtten — selv på EKSF-traktatens område — er forenelig med fællesmarkedet, når den ikke har nogen negativ påvirkning af konkurrencen.
- 79 Sidercamuna har henvist til Rettens dom af 24. oktober 1997 (sag T-244/94, *Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1963), hvis præmis 32 har følgende indhold:

»Traktatens artikel 4, litra c), forbyder principielt statsstøtte inden for Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, for så vidt denne form for støtte kan undergrave virkeliggørelsen af de afgørende målsætninger med Fællesskabet, således som disse er fastlagt i traktaten, herunder navnlig målsætningen om fri konkurrence.«

- 80 Heraf udleder selskabet, at en støtte kun er forbudt i henhold til traktatens artikel 4, litra c), i det omfang den kan føre til konkurrencemæssig uligevægt.
- 81 Sidercamuna har også henvist til Domstolens dom af 23. februar 1961 (sag 30/59, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed*, Sml. 1954-1964, s. 211, org. ref.: Rec. s. 1, på s. 40, fjerde afsnit), hvori der

med henblik på en beskrivelse af tilskudsbegrebet i traktaten henvises til indholdet af traktatens artikel 5, stk. 2, fjerde led, som pålægger Fællesskabet at varetage fastsættelse, opretholdelse og overholdelse af normale konkurrencebetingelser.

- 82 Det bemærkes, at formålet med traktatens artikel 4 er det ovenfor nævnte, som er at »varetage fastsættelse, opretholdelse og overholdelse af normale konkurrencebetingelser« (dommen i sagen De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 220, org. ref.: Rec. s. 43). Ifølge litra c) til denne bestemmelse er tilskud eller anden støtte ydet af staterne »i hvilken som helst form dette sker«, forbudt. Denne tilføjelse findes ikke i artikel 4, litra a), b) eller c), og giver dermed det forbud, den indeholder, et usædvanligt bredt anvendelsesområde (førnævnte dom, Sml. s. 220). Til det således udtrykte forbud er valgt en så streng formulering, idet det omhandler direkte indgreb i funktionen af fællesmarkedet for kul og stål, indgreb, som i sig selv bliver betragtet som stridende mod selve betingelserne for oprettelsen af dette fælles marked. Derfor bliver de anset for uforenelige hermed, uden at det er nødvendigt at påvise, ja blot undersøge, om der faktisk sker indgreb i konkurrencevilkårene, eller om der eksisterer en risiko herfor (jf. forslag til afgørelse fra generaladvokat Lagrange i forbindelse med dommen i sagen De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 231, på s. 239, org. ref.: Rec. s. 59, på s. 76).
- 83 Ordningen i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), adskiller sig derfor fra ordningen i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92). Den førstnævnte indeholder et generelt forbud mod enhver støtte, som grundlæggende er i strid med selve betingelserne for fastsættelse af et fælles marked for kul og stål. Derimod er støtte ifølge den sidstnævnte bestemmelse kun forbudt, i det omfang den efter sin art kan fordreje eller truer med at fordreje konkurrencen ved at favorisere visse virksomheder eller produktioner.
- 84 Heraf følger, at lukningsstøtte, som en medlemsstat tildeler en EKSF-jern- og stålvirksomhed, henhører under forbuddet i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), uden at det er nødvendigt at påvise, om der faktisk foreligger et indgreb i

konkurrencebetingelserne. Femte kodeks, som har til formål at fravige dette forbud, finder således anvendelse på en sådan støtte.

- 85 Denne konklusion anfægtes ikke af dommen i sagen *Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mod Kommissionen*, som er omtalt ovenfor i præmis 79, eller af dommen i sagen *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed*, som er omtalt ovenfor i præmis 81, og som sagsøgerne har påberåbt sig.
- 86 Det fastslås ganske vist i dommen i sagen *Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mod Kommissionen*, som er omtalt ovenfor i præmis 79, samt i to andre domme, som er afsagt samme dag (Rettens domme af 24.10.1997, sag T-239/94, *EISA mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1839, præmis 61, og sag T-243/94, *British Steel mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1887, præmis 40), at traktatens artikel 4, litra c), principielt forbyder statsstøtte inden for Fællesskabet, for så vidt denne form for støtte kan undergrave virkeliggørelsen af de afgørende målsætninger med Fællesskabet, således som disse er fastlagt i traktaten, herunder navnlig målsætningen om fri konkurrence. Den understreger dog også (jf. præmis 33 og dommene i sagerne *EISA mod Kommissionen*, præmis 62, og *British Steel mod Kommissionen*, præmis 41), at det nævnte forbud ikke indebærer, at enhver statsstøtte inden for EKSF skal anses for uforenelig med traktatens målsætninger.
- 87 Disse domshenvisninger havde dog alene til formål, at det kunne fastslås, at traktatens artikel 4, litra c), ikke var til hinder for, at fællesskabsinstitutionerne, som har enekompetence på området for støtte inden for Fællesskabet, undtagelsesvis på grundlag af artikel 95, stk. 1 og 2, med henblik på de situationer, der ikke har været forudset, kan godkende støtte, som medlemsstaterne påtænker at yde, og som er forenelig med traktatens målsætninger (jf. dommens præmis 33 og 34, og dommene *EISA mod Kommissionen*, præmis 62 og 63, og *British Steel mod Kommissionen*, præmis 41 og 42).

- 88 I forbindelse med denne dom var formålet med disse henvisninger således, i modsætning til, hvad der er anført af Sidercamuna, ikke at fastslå, at støtte, som var forenelig med traktatens målsætninger, automatisk faldt uden for området for forbuddet i henhold til traktatens artikel 4, litra c).
- 89 Som anført ovenfor i præmis 82, fastslås det ganske vist i dommen i sagen *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed*, som er omtalt ovenfor i præmis 81 (Sml. 1954-1964, s. 211 f., org. ref.: Rec. s. 40, fjerde afsnit, og s. 43, første afsnit), at formålet med traktatens artikel 4 som er nævnt traktatens artikel 5, andet stykke, tredje led, navnlig er at varetage fastsættelse, opretholdelse og overholdelse af normale konkurrencebetingelser.
- 90 I forbindelse med denne dom skulle denne henvisning imidlertid ikke tjene som begrundelse for en begrænsning af området for forbud mod støtte, men tværtimod som en udvidelse af dette. Således henviste Domstolen til denne dom med henblik på at udstrække fortolkningen af begreberne tilskud og støtte i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i traktatens artikel 4, litra c), til at omfatte den situation, hvor en del af en produktionsomkostning betales af en anden person end køberen eller brugeren, idet denne betaling åbenbart er til hinder for fastsættelsen af normale konkurrencebetingelser. I samme dom fastslås det i øvrigt udtrykkeligt, således som det blev anført ovenfor i præmis 82, at det forbud, der er indeholdt i bestemmelsen, har et usædvanligt bredt anvendelsesområde. Det følger heraf, at den i dommen indeholdte henvisning til traktatens artikel 5, stk. 2, fjerde led, ikke er udtryk for en begrænsning af området for forbuddet mod støtte i tilfælde af en — konkret påvist — påvirkning af konkurrencebetingelserne.
- 91 Anbringendet må således forkastes.

Anbringendet om retsstridigheden af artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien

- 92 Moccia har anført, at et kontrolsystem for Fællesskabet, som skal forhindre misbrug, navnlig i tilfælde af lukning af en virksomhed, alene skal indeholde de betingelser, der er absolut nødvendige for at udøve den pågældende kontrol, og ikke må indeholde unødigt generende betingelser. Det sidste er imidlertid sket i den foreliggende sag, for så vidt som det af en virksomhed, som er lidet konkurrencedygtig, kræves, at den regelmæssigt har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF.
- 93 Sidercamuna har anført, at princippet om effektiv virkning indebærer, at anvendelsen af fællesskabsretten forudsætter, at dens målsætninger opfyldtes. Eftersom nedsættelsen af produktionskapaciteten er hovedformålet med programmet for støtte til jern- og stålindustrien, ville det være retsstridigt at lade opfyldelsen af denne målsætning afhænge af opfyldelsen af betingelser uden nogen sammenhæng med denne, såsom opnåelsen af et vist niveau af løbende produktion.
- 94 Det bemærkes, at Kommissionen, da den udstedte femte kodeks, og Rådet, da det gav sin samstemmende udtalelse, gav tilladelse til støtte til fordel for virksomheder, som definitivt indstillede produktionen af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF, på betingelse af, at de berettigede virksomheder har haft en løbende produktion af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil tidspunktet for støttens anmeldelse. Det fremgår af de anfægtede beslutninger (jf. ovenfor, præmis 21), at målsætningen bag disse var alene at yde støtte til lukning til de virksomheder, som havde nået et vist aktivitetsniveau. Derimod fandt Kommissionen og Rådet det hverken nødvendigt eller relevant at undtage virksomheder, som ikke havde en løbende produktion, fra det generelle forbud i traktatens artikel 4, idet lukningen af disse ikke havde nogen indvirkning af betydning på markedet.
- 95 Dermed følger det af traktatens artikel 4, litra c), at enhver støtte ydet af medlemsstaterne til jern- og stålindustrien, i hvilken som helst form dette sker, er forbudt. Undtagelser fra dette forbud, såsom femte kodeks, som er fastsat i

medfør af traktatens artikel 95, må fortolkes snævert (Rettens dom af 25.9.1997, sag T-150/95, UK Steel Association mod Kommissionen, Sml. II, s. 1433, præmis 114).

- 96 Heraf følger, at Kommissionen, under hensyn til det brede anvendelsesområde for forbuddet mod støtte i henhold til traktatens artikel 4, litra c), og til undtagelsernes særlige og begrænsede karakter, i forbindelse med udøvelsen af sin skønsbeføjelse og uden at gøre sig skyldig i åbenbar urigtig retsanvendelse eller at begå magtfordrejning, kunne antage, at støtten til lukningen ville have betydelig indvirkning på markedet og dermed kun skulle tildeles virksomheder, som havde opretholdt en løbende produktion, idet de dog per definition skulle være mindre konkurrencedygtige.
- 97 Anbringendet må således forkastes.

Anbringendet vedrørende Kommissionens fortolkning i relation til de foreliggende sager af betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks

- 98 Indledningsvis bemærkes, at Kommissionen i sin beslutning af 12. december 1994, idet den i princippet godkendte støtteordningen i henhold til lov nr. 481/94, gjorde enhver konkret anvendelse af bestemmelsen betinget af en forudgående anmeldelse og anførte, at den i hvert enkelt tilfælde ville lade godkendelsen afhænge af, at visse betingelser var opfyldt. Blandt disse er betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, som Kommissionen fortolker således, at en virksomhed, for at få ret til støtten, skal »have været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar

1994, som er tidspunktet for anmeldelsen af lovdekret nr. 103 af februar 1994 til Kommissionen«.

- 99 Dette kriterium er baseret på den kendsgerning, at jern- og stålproduktion af tekniske årsager foregår i en vedvarende cyklus, i almindelighed på grundlag af tre skift a otte timer om dagen, i syv dage om ugen, dvs. i 168 timer om ugen. Den krævede mindsteproduktion efter dette kriterium er 40 timer om ugen, dvs. ca. en fjerdedel eller 25% af den mulige maksimale produktion (eller produktionskapacitet). Kommissionen har i sit afslag på støtten for hver sagsøger sammenlignet den erklærede mulige maksimale produktion med den faktiske produktion for referenceperioden (fra januar 1993 til februar 1994) og har udtrykt dette forhold i procenter. Den laveste grænse er en faktisk produktion på 25% af den mulige maksimale produktion.
- 100 Under alle omstændigheder har Kommissionen i sin beslutning af 12. december 1994 udtrykkeligt sikret, at de italienske myndigheder ved hjælp af alternative objektive kriterier kunne godtgøre, at jern- og stålvirksomheden havde opretholdt en løbende produktion. Således har Kommissionen i beslutningen af 12. december 1994 tilføjet, at de italienske myndigheder imidlertid »på grundlag af objektive kriterier [kunne] godtgøre, at en virksomhed, som ikke har opfyldt førnævnte betingelse, regelmæssigt havde fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF«.
- 101 Endelig bemærkes, at Kommissionen har truffet sit valg med hensyn til hovedkriterium og muligheden for at gøre brug af alternative kriterier i tæt samarbejde med de italienske myndigheder, som beslutningen af 12. december 1994 er stilet til. Således er det i skrivelsen af 5. oktober 1994 fra Ministeriet for Industri, Handel og Håndværk til Kommissionen anført: »Kommissionens forslag om, at en løbende produktion efter betydningen i artikel 4, stk. 2, i femte kodeks, indebærer, at en virksomhed, som er berettiget til lukningsstøtte, skal have været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen hele 1993, kan med

rimelighed tiltrædes. Dette udelukker naturligvis ikke, at Kommissionen kan acceptere, at en virksomhed, som ikke fuldt ud opfylder ovennævnte kriterium på grundlag af andre objektive bestemmelser, alligevel har haft en løbende produktion på anmeldelsestidspunktet.«

- 102 Det følger heraf, at Kommissionen, idet den for det første i beslutningen af 12. december 1994 opstiller et hovedkriterium, som indebærer en formodning for en løbende produktion i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4, stk. 2, i femte kodeks, og for det andet tillader, at der føres bevis herfor ved hjælp af andre objektive kriterier, hverken har begået magtfordrejning eller åbenbart har tilsidesat traktatens bestemmelser eller en retsregel til gennemførelse heraf.
- 103 Sagsøgerne har imidlertid til støtte for, at Kommissionen har begået en sådan magtfordrejning eller gjort sig skyldig i en sådan tilsidesættelse ved at anvende hovedkriteriet i forhold til dem, fremført anbringender, som i det væsentlige dels indeholder en kritik af valget af hovedkriterium, dels af Kommissionens afvisning af at tage hensyn til alternative objektive kriterier.

A — Anbringendet, hvormed sagsøgerne anfægter valget af et kriterium for mindsteproduktion på ét skift a otte timer om dagen, i fem dage om ugen

- 104 Sagsøgerne har dels kritiseret omstændighederne omkring iværksættelsen af dette kriterium, dels kriteriets indhold.

1. Anbringendet, hvormed sagsøgerne kritiserer omstændighederne omkring iværksættelsen af kriteriet

- 105 Moccia har gjort gældende, at princippet om offentliggørelse af retsakter og princippet om forbud mod retsakters tilbagevirkende gyldighed er blevet tilsidesat.
- 106 Moccia har for det første gjort gældende, at det pågældende kriterium udgør en regel, som for første gang fandt anvendelse i beslutning 96/678. Således har det fundet anvendelse på faktiske forhold, som fandt sted mellem januar 1993 og februar 1994. Princippet om forbud mod retsakters tilbagevirkende gyldighed er således blevet tilsidesat.
- 107 For det andet har selskabet gjort gældende, at denne retsregel ikke har været genstand for nogen offentliggørelse forud for anvendelsen. Princippet om offentliggørelse af retsakter er således også blevet tilsidesat.
- 108 Det bemærkes, at det med anbringendet kritiseres, at det kriterium, som er defineret i beslutningen af 12. december 1994 med henblik på vurderingen af, om betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, er opfyldt, retter sig til produktionen for en periode, som var afsluttet på det tidspunkt, hvor beslutningen blev truffet og iværksat, dvs. perioden op til datoen for anmeldelsen af den italienske støtteordning til Kommissionen i februar 1994.
- 109 Imidlertid er den relevante produktionsperiode alene fastsat i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, hvorefter støtte til lukning kun kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, såfremt den virksomhed, som

ansøger om støtte, løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF, »indtil den dag, støtten blev anmeldt«.

110 Femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 31. december 1991. I henhold til dens artikel 9 trådte den i kraft den 1. januar 1992.

111 Den produktionsperiode, som tages i betragtning i beslutningen af 12. december 1994 for de virksomheder, som søger om støtte i henhold til lov nr. 481/94, er perioden fra januar 1993 til februar 1994. Perioden ligger således efter datoen for offentliggørelsen og iværksættelsen af femte kodeks, som fastsætter det pågældende bedømmelsesgrundlag.

112 Anbringendet må således forkastes.

2. Anbringenderne, hvormed kriteriets indhold anfægtes

113 Sagsøgerne har rejst tre indsigelser over for selve indholdet af det kriterium, som er defineret i beslutningen af 12. december 1994. For det første er kriteriet til hinder for, at støtten tilfalder de mindst konkurrencedygtige virksomheder, idet der stilles krav om en høj produktion. For det andet er den fastsatte

referenceperiode for kort, og for det tredje udgør kriteriet om den mulige maksimale produktion et vilkårligt parameter.

a) Anbringendet om, at kriteriet er til hinder for, at støtten tilfalder de mindst konkurrencedygtige virksomheder, idet det stiller krav om en objektivt set høj produktion

- 114 Moccia og Lamifer har gjort gældende, at det følger af punkt I, fjerde afsnit, i betragtningerne til femte kodeks, at lukningsstøtten skal tilfalde de mindst konkurrencedygtige virksomheder. Kommissionen krævede imidlertid på grundlag af fortolkningen af kriteriet om løbende produktion af de virksomheder, som ansøgte om støtten, at de opfyldte objektivt set høje produktionsmål. Den har således ikke taget hensyn til den omstændighed, at lukningsstøtte er tiltænkt mindre konkurrencedygtige virksomheder.
- 115 Indledningsvis bemærkes, at punkt I, fjerde afsnit, i betragtningerne til femte kodeks, som sagsøgerne har henvist til, tilsigter at sammenfatte de principper, som dannede grundlag for Kommissionens beslutning nr. 3484/85/EKSF af 27. november 1985 og for Kommissionens beslutning nr. 322/89/EKSF af 1. februar 1989 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien, tredje og fjerde kodeks for støtte til jern- og stålindustrien. Dets formål er ikke specifikt at fremme lukningsstøtten i henhold til femte kodeks. Eftersom femte kodeks imidlertid har til formål at erstatte de tidligere kodekser, hvis gyldighedsperiode er udløbet, og denne kodeks' særlige begrundelse ikke formelt tager afstand fra disse principper, er det ikke udelukket, at disse principper også kan finde anvendelse på femte kodeks. Denne fortolkning bekræftes af, at tredje betragtning til sjette kodeks for støtte til jern- og stålindustrien indeholder en tilsvarende begrundelse, som henviser til den omhandlede femte kodeks.
- 116 Denne begrundelse må dog nødvendigvis sammenholdes med ordlyden af femte kodeks og navnlig af dens artikel 4, stk. 2, andet led, hvorefter det kræves af de virksomheder, som ansøger om lukningsstøtte, at de har haft en løbende produktion. Heraf følger, at fællesskabslovgiver ikke har haft til hensigt at lade

samtligte mindre konkurrencedygtige virksomheder være omfattet, men kun de virksomheder inden for denne kategori, som havde en »løbende produktion«. Som det blev beskrevet ovenfor (jf. præmis 94, 95 og 96), begik Kommissionen ikke nogen åbenbar fejl, da den begrænsede den pågældende støtte til virksomheder, hvis lukning havde betydelig indvirkning på markedet.

117 Anbringendet bør således forkastes.

b) Anbringendet om, at referenceperioden var for kort

118 Casilina, Dora og Lamifer har for det første gjort gældende, at begyndelsestidspunktet for referenceperioden for den løbende produktion burde have været fastsat til den 1. januar 1991, og for det andet, at det som følge af den utilstrækkelige varighed af referenceperioden ikke var muligt at vurdere, om en virksomheds tilstedeværelse på markedet var betydelig.

— Anbringendet om, at begyndelsestidspunktet for referenceperioden vedrørende den løbende produktion burde have været fastsat til den 1. januar 1991

119 Sagsøgerne har gjort gældende, at begyndelsestidspunktet for referenceperioden vedrørende den løbende produktion burde have været fastsat til den 1. januar 1991, idet denne dato er fastsat i femte kodeks' artikel 4, stk. 2, første og tredje led.

120 Det bemærkes, at femte kodeks' artikel 4, stk. 2, opstiller de betingelser, som en virksomhed skal opfylde, for at lukningsstøtte, som tilfalder denne, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet.

- 121 Det bestemmes i artikel 4, stk. 2, første led, at virksomheder skal have opnået selvstændig retsevne »før den 1. januar 1991«. I andet led opstilles betingelsen om en løbende produktion af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF »indtil den dag, støtten blev anmeldt«. I tredje led bestemmes, at virksomheden ikke må have ændret sine produktions- og anlægsstrukturer »siden den 1. januar 1991«.
- 122 Det fremgår af denne opremsning, at der til hver af de tre betingelser er knyttet en og samme dato. Fristerne er dog indbyrdes forskellige, idet betingelserne skal være opfyldt henholdsvis før den 1. januar 1991, efter den 1. januar 1991 og før den dag, støtten anmeldes. En ren ordlydsfortolkning danner ikke grundlag for at antage, at betingelsen i artikel 4, stk. 2, andet led, er mindre klar end de øvrige to betingelser, eller at den skal fortolkes på grundlag af disse.
- 123 Endvidere er det korrekt, at der ikke i femte kodeks' artikel 4, stk. 2, andet led, er opstillet nogen begyndelsesdato for den løbende produktion. Såfremt fællesskabslovgiver havde haft til hensigt at fastsætte den 1. januar 1991 som den dato, fra hvilken denne betingelse skulle bedømmes, kan det næppe antages, at denne har undladt at anføre denne frist. Desuden ligger denne dato før femte kodeks' ikrafttrædelse.
- 124 Endelig har Kommissionen med rette anført, at målsætningerne bag på den ene side femte kodeks' artikel 4, stk. 2, første og tredje led, og på den anden side femte kodeks' artikel 4, stk. 2, andet led, er forskellige. De førstnævnte tilsigter utvivlsomt at forebygge svig, idet de pågældende forhindres i at oprette et selskab, udvide deres produktionsstruktur eller opgradere deres anlæg med det ene formål

at opnå støtte. Derimod er hovedformålet bag artikel 4, stk. 2, andet led, ikke at forebygge svig. Således foreligger der ikke svig i den situation, hvor en eksisterende virksomhed før den 1. januar 1991 og dermed før udstedelsen af femte kodeks indgiver ansøgning om lukningsstøtte i henhold til femte kodeks' artikel 4, stk. 2, første led, selv om den ikke længere har en løbende produktion. Målsætningen bag kravet om løbende produktion er tværtimod at sikre, at tildelingen af lukningsstøtte fører til en væsentlig nedsættelse af produktionen, hvilket forudsætter, at støtten kun tildeles virksomheder, som på tidspunktet for deres lukning havde en produktion af en vis størrelse.

125 Det er korrekt, at denne betingelse sideløbende tilsigter at forebygge svig indtil tidspunktet for støttens anmeldelse, og dermed på et afsluttet og således uproblematisk tidspunkt, idet enhver forøgelse af produktionen, som iværksættes for at opfylde kriteriet om løbende produktion, er umulig. Dette krav, som kun vedrører den nærmere vurdering af betingelsen, er således uafhængigt af formålet med denne betingelse.

126 Det følger heraf, at den omstændighed, at denne dato er indeholdt i femte kodeks' artikel 4, stk. 2, første og tredje led, ikke afgørende danner grundlag for at antage, at kriteriet om løbende produktion i femte kodeks' artikel 4, stk. 2, andet led, burde finde anvendelse fra den 1. januar 1991.

127 Anbringendet bør således forkastes.

— Anbringendet om, at det ikke var muligt på grundlag af den korte referenceperiode at vurdere, om en virksomheds tilstedeværelse på markedet var betydelig

- 128 Sagsøgerne har gjort gældende, at formålet med det pågældende kriterium var, at kun de virksomheder, hvis tilstedeværelse på kul- og stålmarkedet var betydelig, kunne få tildelt støtte. De har anført, at det ikke er muligt at foretage en korrekt vurdering af en virksomheds tilstedeværelse på et marked på grundlag af en objektivt set begrænset periode som den i sagen omhandlede. En virksomheds tilstedeværelse på markedet er således betydelig, hvis denne virksomhed varigt råder over en vis del af markedet, dvs. en del af det pågældende marked dynamisk set og ikke vilkårligt afgrænset til et enkelt år. Sagsøgerne har til sammenligning henvist til Kommissionens beslutning af 12. juli 1989 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/30.566 — UIP) (89/467/EØF) (EFT L 226, s. 25), som er udstedt inden for rammerne af EF-traktatens artikel 85, hvori det anerkendtes, at de væsentlige udsving i distributørernes markedsandele fra det ene år til det andet ikke nødvendigvis var ensbetydende med en ændring af deres økonomiske tilstedeværelse på markedet, som tværtimod skulle vurderes dynamisk.
- 129 Kommissionen har anført, at det ikke fremgår af femte kodeks, fra hvilket tidspunkt betingelsen om løbende produktion skal vurderes. Således tilkommer det Kommissionen at fastlægge det tidspunkt, fra hvilket denne vurdering skal foretages, og på denne baggrund at fastsætte den relevante referenceperiode. Kommissionen har foreslået at løse problemet med udgangspunkt i målsætningen bag den pågældende bestemmelse, som er at sikre, at lukningsstøtten har betydelig indvirkning på markedet. Den har forklaret, at det med henblik på at løse denne opgave var nødvendigt for det første at fastsætte en dato, som lå så tæt som muligt op ad datoen for anmeldelsen af den generelle ordning, således at støtten ikke kun blev tildelt de virksomheder, som reelt var aktive på dette tidspunkt. For det andet skulle denne periode være tilstrækkelig lang til, at det kunne undersøges, om den pågældende virksomheds tilstedeværelse på markedet var betydelig. I den forbindelse fandt Kommissionen det rimeligt som referenceperiode at fastsætte perioden mellem det år, som gik forud for tidspunktet for anmeldelsen af den generelle ordning, og anmeldelsestidspunktet.

- 130 Det bemærkes, som anført af Kommissionen, at hvis de virksomheder, som ikke var repræsentative på markedet i 1993 og i januar og februar 1994, men som havde haft en tilstrækkelig produktion i den to-årige periode 1991 og 1992, havde kunnet modtage den pågældende støtte, ville nedgangen i produktionen som følge af deres lukning have været fiktiv eller i det mindste væsentligt mindre. Desuden ville man have opnået et resultat, som var i strid med de tilstræbte formål, hvis de virksomheder, som havde en betydelig tilstedeværelse på markedet i 1993, men som udviste en utilstrækkelig aktivitet i 1991 og 1992, var blevet udelukket fra at modtage støtte.
- 131 Det skal tilføjes, at det følger af de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt og hvis indhold ikke bestrides, at der er ydet lukningsstøtte til 33 af de 43 italienske jern- og stålvirksomheder som havde ansøgt herom, med henblik på en faktisk nedsættelse af produktionen af varmvalsede produkter med mere end 5 mio. tons, idet denne mængde svarer til de målsætninger, som den italienske regering havde opstillet vedrørende den pågældende støtte. Heraf følger, at Kommissionens valg af referenceperiode til brug for vurderingen af den løbende produktion ikke alene har dannet grundlag for en korrekt vurdering af tilstedeværelsen på markedet af den virksomhed, som skulle lukke, men også har dannet grundlag for, at de af den italienske regering fastsatte målsætninger om reduktion konkret kunne gennemføres.
- 132 Der er heller ikke grundlag for at tiltræde sagsøgenes argumentation vedrørende ovennævnte beslutning 89/467 af 12. juli 1989. Med denne beslutning, som er udstedt i henhold til EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF), erkendte Kommissionen, at de væsentlige udsving i distributørernes markedsandele fra det ene år til det andet ikke nødvendigvis afspejlede ændringer i deres økonomiske tilstedeværelse på markedet, som tværtimod skulle vurderes i et dynamisk perspektiv. I den forbindelse skal det blot bemærkes, som det blev anført af Kommissionen, at det er irrelevant i den foreliggende sag at henvise til denne beslutning, som vedrører biografbranchen. I dette tilfælde drejede det sig om at evaluere den økonomiske formåen hos virksomheder, som skulle forblive på markedet, og navnlig at fastlægge virkningerne af aftalen mellem disse, under hensyn til muligheden for at fjerne konkurrencen på en væsentlig del af de pågældende varer. I den foreliggende sag skal der derimod tages stilling til en jern- og stålvirksomheds tilstedeværelse på markedet med henblik på dens endelige

lukning, og dermed i forhold til den produktion, som den kunne have udført. Imidlertid er denne luknings virkning for den samlede jern- og stålproduktion så meget desto væsentligere, som virksomheden har haft en væsentlig produktion i en periode, som ligger tæt op af lukningsdatoen.

133 Heraf følger, at der ikke er ført bevis for, at Kommissionen ved at fastsætte den periode, inden for hvilken den løbende produktion skulle vurderes, åbenbart har tilsidesat traktatens bestemmelser eller en retsregel vedrørende dens anvendelse, eller at den har begået magtfordrejning.

134 Anbringendet bør således forkastes.

c) Anbringenderne, hvorved der rejses indsigelse over for valget af den mulige maksimale produktion som referenceparameter med henblik på beregningen af den løbende produktion

135 Casilina, Dora og Lamifer har anfægtet den omstændighed, at det kriterium, som Kommissionen udviklede i beslutningen af 12. december 1994, henviser til den mulige maksimale produktion. Referencekriteriet bør efter deres opfattelse for det første være den faktiske produktion. For det andet er anvendelsen af kriteriet om den mulige maksimale produktion uhensigtsmæssig med henblik på at vurdere valseværker, som ikke er stålværker.

— Anbringendet om, at betingelsen om løbende produktion skal vurderes på grundlag af den faktiske produktion

- 136 Ifølge sagsøgerne er begrebet »maksimalt mulig produktion« anvendt vilkårligt. Det i femte kodeks anvendte udtryk »løbende« omhandler en produktion, som svarer til den, der traditionelt udføres af virksomheden. En produktion kan betragtes som løbende, såfremt den ikke væsentligt adskiller sig fra den tendens, som er konstateret i de forudgående og de efterfølgende år. Denne omstændighed kan udelukkende vurderes på grundlag af reelle forhold, nærmere bestemt den faktiske produktion i de forudgående år, og ikke på grundlag af teoretiske og potentielle forhold, såsom produktionskapaciteten.
- 137 Det bemærkes, som det med rette er anført af Kommissionen, at dens skøn med henblik på valget af referenceparametre til brug for vurderingen af, om betingelsen om løbende produktion er opfyldt, ikke er begrænset af bestemmelsen i femte kodeks' artikel 4, stk. 2, andet led. En sådan begrænsning kan kun følge af behovet for at fastsætte parametre, som sikrer opfyldelsen af formålet bag den pågældende regel, nærmere bestemt en faktisk nedsættelse af produktionen.
- 138 Imidlertid har sagsøgerne i stedet for at forklare, hvorfor det af Kommissionen anvendte kriterium åbenbart er i strid med reglerne i femte kodeks eller med dens formål, blot foreslået et alternativt kriterium. Dette kriterium, som er virksomhedens faktiske og løbende produktion fra det ene år til det andet, tager imidlertid ikke højde for virksomhedens produktionskapacitet eller for forholdet mellem produktionskapaciteten og den faktiske produktion. Heraf følger, at der på grundlag af dette kriterium kan tildeles lukningsstøtte til en virksomhed, hvis faktiske produktion ganske vist har været løbende, men kun udgør en ubetydelig del af produktionskapaciteten. En sådan fortolkning ville således i modsætning til det af Kommissionen anvendte kriterium, blot have ført til en nedsættelse af produktionskapaciteten og ikke til en hurtig og væsentlig nedsættelse af den faktiske produktion. I øvrigt, og som det med rette anføres af Kommissionen, såfremt man som foreslået af sagsøgerne tog hensyn til den blotte kontinuitet af

en virksomheds produktionsstandard i en given periode, ville støtten endeligt tilfalde virksomheder, som, selv om de befandt sig i en uundgåelig krisesituation, alligevel havde formået at forblive på markedet i en årrække med en marginal produktion, som ville være ubetydelig med henblik på opfyldelsen af de målsætninger, som støtten tilsigter. Eftersom formålet med støttekodeksen er at opnå en væsentlig nedsættelse af produktionen ved hjælp af lukningsstøtten, er det åbenbart, at dette kriterium er mindre egnet til at sikre en opfyldelse af denne målsætning end det af Kommissionen anvendte kriterium.

- 139 På denne baggrund er det ikke godtgjort, at Kommissionen åbenbart tilsidesatte bestemmelserne i traktaten eller en regel til gennemførelse heraf eller begik magtfordrejning, da den anvendte kriteriet om den mulige maksimale produktion.

— Anbringendet om, at den mulige maksimale produktion er uhensigtsmæssig som kriterium for så vidt angår valseværkernes produktion

- 140 Ifølge sagsøgerne er den mulige maksimale produktion et uhensigtsmæssigt kriterium for så vidt angår valseværkernes produktion i modsætning til stålværker. Således som kriteriet er blevet anvendt af Kommissionen i den foreliggende sag, er det baseret på, at produktionen er organiseret med tre skift a otte timer om dagen. Produktionen i stålværkerne er af tekniske årsager indrettet således. Imidlertid er valseværker normalt kun indrettet med ét skift, dvs. på grundlag af en produktion på otte timer om dagen.

- 141 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgerens påstand om, at valseværkernes produktion normalt sker i ét skift, udtrykkeligt bestrides af Kommissionen, som har oplyst, at valseværkernes produktion — navnlig af hensyn til effektiviteten af temperaturcyklussen, dvs. til nødvendigheden af at undgå et enormt gasforbrug

med henblik på nedkøling af ovnen — normalt foregår i tre skift. Det fremgår også af sagsakterne, nærmere bestemt af den af ingeniøren Renzo Dusi udarbejdede tekniske rapport af 16. januar 1996, som er indgivet af Lamifer, at dette selskabs begrænsning af produktionen for 1993 til kun at foregå på lørdage og søndage førte til en voldsom stigning i metanforbruget på grund af temperaturcyklussens stærkt nedsatte effektivitet. Der er således holdepunkter for at antage, at organisationen af produktionen i færre end tre skift om dagen, selv for valseværker — ikke fører til et optimalt produktionsniveau.

- 142 Heraf følger, at der ikke er ført bevis for det af sagsøgerne hævdede, som ikke er støttet af objektive forhold i sagen.
- 143 Som anført af Kommissionen, er fordelen med kriteriet om den mulige maksimale produktion, beregnet på grundlag af tre skift, at kriteriet er objektivt, og at det kan anvendes generelt og ensartet på alle jern- og stålvirksomheder.
- 144 Endelig bemærkes, som allerede anført ovenfor i præmis 131, at det følger af de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt, og hvis indhold ikke bestrides, at det — som følge af det anfægtede kriterium — har været muligt at få gennemført en faktisk nedsættelse af produktionen af varmvalsede produkter med mere end 5 mio. tons og at opfylde de målsætninger, som den italienske regering havde opstillet. Heraf følger, at det er åbenbart, at dette kriterium ikke har været til hinder for tildelingen af lukningsstøtte til valsevirksomheder på rimelige betingelser.
- 145 Dermed er det ikke godtgjort, at Kommissionen åbenbart tilsidesatte bestemmelserne i traktaten eller gennemførelsesbestemmelser hertil eller begik magt-

fordrejning, da den fastslog, at den mulige maksimale produktion selv for valseværker skulle beregnes på grundlag af tre skift.

146 Anbringendet bør således forkastes.

B — Anbringendet, hvormed der rejses indsigelse mod Kommissionens afvisning af at tage hensyn til alternative objektive kriterier

147 Moccia, Prolafer og Sidercamuna har rejst indsigelse mod, at betingelsen om løbende produktion i henhold til femte kodeks' artikel 4, stk. 2, andet led, blev fortolket således, at den udelukkede virksomheder, som var produktionsdygtige, selv om de ikke havde nogen tilstrækkelig faktisk produktion.

148 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at afvisningen af at anvende kriteriet om produktionsdygtighed er i strid med femte kodeks' formål, som er at nedsætte produktionskapaciteten. For det andet blev dette kriterium allerede godkendt ved beslutningen af 12. december 1994. For det tredje var det med urette, at Kommissionen ved de anfægtede beslutninger afviste den italienske regerings argumentation om, at anvendelsen af kriteriet var begrundet under hensyn til en

alvorlig krise på det italienske marked. For det fjerde blev der ikke i de anfægtede beslutninger, hvorved Kommissionen afviste at anvende dette kriterium, taget hensyn til den særlige situation, som virksomhederne Moccia, Prolafer, Lamifer og Sidercamuna befandt sig i, idet disse ellers kunne have påberåbt sig dette kriterium.

1. Anbringenderne om, at afvisningen af at anvende kriteriet om produktionsdygtighed udgør en tilsidesættelse af formålet med femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien

- 149 Sidercamuna har gjort gældende, at udelukkelsen fra lukningsstøtte af jern- og stålvirksomheder, som var produktionsdygtige, selv om de ikke havde en løbende produktion, er i strid med femte kodeks' artikel 4. Således er formålet med denne bestemmelse at sikre en afvikling af overskudsproduktionen. Ved at udelukke den ovennævnte kategori af virksomheder fra at modtage støtte er dette formål ikke blevet opfyldt. I den forbindelse kan det navnlig ikke udelukkes, at disse virksomheder senere sælger deres produktionsmateriel til andre virksomheder, som endnu er aktive, og dermed senere vender tilbage til markedet, hvilket på længere sigt vil øge produktionskapaciteten.
- 150 Selskabet har tilføjet, at tildelingen af støtte til denne type virksomheder har en virkning, som ganske vist er uforudsigelig, men som er væsentligere, end hvis der alene tildeles støtte til virksomheder, som opfylder det kriterium, som er fastsat i henholdsvis beslutningen af 12. december 1994 og femte kodeks' artikel 4, stk. 2, andet led. Kommissionen har således udstedt en beslutning, som åbenbart er i strid med princippet om effektiv virkning.
- 151 Heraf udleder den, at Kommissionen ved at udstede beslutningen af 12. december 1994 og beslutning 97/258 ikke alene har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og

begået magtfordrejning, men at den også har anvendt sine skønsbeføjelser i strid med traktaten og femte kodeks.

- 152 Moccia finder ligeledes, at Kommissionen har begået magtfordrejning ved at afslå lukningsstøtte til virksomheder som den selv, som har været nødt til at indstille produktionen på grund af en krise på markedet.
- 153 Det bemærkes, at det følger af traktatens artikel 4, litra c), at statsstøtte er forbudt. Eftersom forbuddet mod statsstøtte er hovedreglen, og femte kodeks kun er en undtagelse til denne regel, skal den af denne grund fortolkes snævert (dommen i sagen UK Steel Association mod Kommissionen, omtalt ovenfor i præmis 95, dommens præmis 114). Heraf følger, at femte kodeks' artikel 4, stk. 2, andet led, hvori der stilles krav om, at en virksomhed, som ansøger om lukningsstøtte, skal have haft en løbende produktion af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF, skal bedømmes så meget desto strengere.
- 154 Denne betingelse bekræfter, at femte kodeks ikke tilsigter at fremme lukningen af en hvilken som helst virksomhed med henblik på en hvilken som helst nedsættelse af produktionskapaciteten. Dens formål er derimod at sikre, at der alene gives tilladelse til støtte til virksomheder, som havde en betydelig tilstedeværelse på markedet, og hvis lukning ville føre til en væsentlig nedsættelse af den faktiske jern- og stålproduktion.
- 155 Fællesskabslovgiver har ved at opstille betingelsen om løbende produktion i femte kodeks' artikel 4, stk. 2, ønsket at styrke den effektive virkning af lukningsstøtten ved, som det med rette er anført af Kommissionen, at sikre, at støtten får en

betydelig virkning, ikke blot på nedrivningen af anlæg, men også på reduktionen af det aktuelle produktionsniveau.

- 156 Denne målsætning er blevet opfyldt, eftersom Kommissionens fortolkning af denne betingelse, som anført ovenfor i præmis 131 og 144, har ført til, at tildelingen af lukningsstøtte til 33 af de 43 italienske jern- og stålvirksomheder, som havde ansøgt om støtte, blev godkendt, hvilket svarede til en faktisk produktionsnedgang for varmvalsede produkter på mere end 5 mio. tons.
- 157 Derimod ville det af sagsøgerne foreslåede referenceparameter, hvorefter virksomheden blot skulle være produktionsdygtig, åbenbart have været i modstrid med ovennævnte betingelse, idet der ikke havde været taget hensyn til den faktiske og dermed den løbende produktion. I øvrigt ville betingelsen, som det med rette er anført af Kommissionen, uvægerligt have medført, at den effektive virkning af det tilsigtede formål ikke var blevet opfyldt eller var blevet stærkt begrænset. Således ville dette kriterium have ført til, at der kunne tildeles støtte til virksomheder, som ikke længere var i drift. Imidlertid kunne det tilstræbte mål kun nås, såfremt den pågældende støtte blev tildelt virksomheder, som var tilstrækkeligt aktive på markedet.
- 158 Heraf følger, at Kommissionen, ved at se bort fra kriteriet om virksomhedens produktionsdygtighed, ikke har gjort sig skyldig i en åbenbar tilsidesættelse af traktatens bestemmelser eller af en retsregel til gennemførelse heraf, eller har begået magtfordrejning.

2. Anbringendet om, at Kommissionen ikke i beslutning 97/258 kunne afvise at anvende kriteriet om produktionsdygtighed, eftersom den allerede havde godkendt kriteriet, da den ved beslutningen af 12. december 1994 godkendte den italienske lovgivning

- 159 Sidercamuna har gjort gældende, at Kommissionen, da den blokerede for tildeling af lukningsstøtte til virksomheder, som blot var produktionsdygtige, handlede i

strid med sin egen beslutning af 12. december 1994, hvorved den tiltrådte lov nr. 481/94 og gennemførelsesbekendtgørelsen, som dannede grundlag for tildelingen af den pågældende støtte, og at den på denne baggrund har tilsidesat retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Det bestemmes i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 5, at det forhold, at der verserer en konkurssag, eller at der er åbnet akkordforhandling, ikke er til hinder for tildelingen af støtten, eftersom denne støtte bevilges til den fysiske nedrivning af det anlæg, der anvendes til fremstilling af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF. Ved at tiltræde denne bestemmelse har Kommissionen også accepteret kriteriet om produktionsdygtighed.

- 160 Det bemærkes, at det i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 1, litra e), som bærer overskriften »Ansøgningsbetingelser«, bestemmes, at tildelingen af lukningsstøtte er betinget af, at virksomheden »løbende [har] haft en produktion, der dokumenteres ved en erklæring«.
- 161 Under hensyn til denne bestemmelses almengyldighed er det åbenbart, at artikel 1, stk. 5, som det med rette er anført af Kommissionen, indebærer, at det forhold, at der verserer en konkurssag, ikke er til hinder for lukningsstøtte, og at konkurssagen således ikke i sig selv fører til, at der ikke kan tildeles støtte. Derimod skal bestemmelsen ikke forstås således, at en virksomhed under konkursbehandling kan modtage støtte uden at overholde betingelsen i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, litra e), om, at den løbende skal have haft en produktion, der dokumenteres ved en erklæring.
- 162 Heraf følger, at Kommissionen ikke tilsidesatte retssikkerhedsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, da den ved beslutningen af 12. december 1994 godkendte den italienske lovgivning, idet gennemførelsesbekendtgørelsen ikke indeholder noget kriterium om produktionsdygtighed.
- 163 Anbringendet bør således forkastes.

3. Anbringendet om, at Kommissionens afvisning af den italienske regerings argumentation, hvorefter det italienske marked var ramt af en alvorlig krise, var ubegrundet

- 164 Ifølge Sidercamuna har Kommissionen ved beslutning 97/258 med urette afvist de italienske myndigheders påstand, hvorefter faldet i produktionen skyldes særligt ugunstige konjunkturer og en alvorlig krise på markedet for jern- og stålprodukter.
- 165 Kommissionen har således undladt at foretage en hensigtsmæssig markedsundersøgelse, og har navnlig undladt at tage hensyn til visse grundlæggende forhold, såsom den forudgående situation, den længerevarende krise inden for sektoren og behovet for omstrukturering.
- 166 Endelig har den med urette som parameter anvendt oplysninger om produktionen i stedet for oplysninger om forbruget.
- 167 Det bemærkes, at Kommissionen i beslutning 97/258 (punkt III i betragtningerne) fastslog, at de italienske myndigheders påstand om, at de italienske virksomheders ringe produktion i 1993 skyldes særligt ugunstige konjunkturer og en alvorlig krise på markedet for lange produkter, ikke kan tiltrædes. Ifølge Kommissionen har der faktisk kun været en ganske ringe nedgang i fremstillingen af lange produkter, navnlig for så vidt angår delsektoren for valsetråd og andre flade stave samt profiler. Kommissionen har til støtte for sine antagelser opstillet en tabel, hvoraf det fremgår, at produktionen (i millioner tons) for lange produkter er gået fra 13,3 i 1991 til 13,2 i 1992 og til 12,5 i 1993, og at produktionen af valsetråd er gået fra 3 i 1991 til 3,2 i 1992 og til 3,1 i 1993, og at produktionen af flade stave og profiler er gået fra 3,5 i 1991 til 3,3 i 1992 og til 3,2 i 1993. Kommissionen har tilføjet, at det samme var tilfældet for markedet for rundstål til armeret beton, hvor der ses et let fald i udnyttelsesgraden såvel på europæisk som på nationalt plan. Det følger således af den anden tabel, at

fremstillingen af rundstål til armeret beton (i millioner tons) i Europa gik fra 12,24 i 1991 til 12,53 i 1992 og til 12,92 i 1993. Det fremgår endelig af en tredje tabel, at fremstillingen af rundstål til armeret beton i Italien gik fra 5,5 i 1991 til 5,7 i 1992 og til 5,4 i 1993. Heraf slutter Kommissionen, at det følger af disse tal, at de italienske myndigheders påstand om, at de pågældende virksomheders ringe produktion skyldes de ugunstige konjunkturer på markedet i 1993, ikke kunne godtages.

- 168 Kommissionen kunne på grundlag af disse oplysninger, som ikke bestrides af Sidercamuna, uden at gøre sig skyldig i åbenbart urigtig retsanvendelse, nå til ovennævnte konklusion.
- 169 Det fremgår endvidere af de tabeller, som er indeholdt i selve beslutningen, at Kommissionen har sammenlignet produktionstallene for Europa og Italien for 1993 med produktionstallene for de to foregående år. Den har således foretaget en markedsundersøgelse, som ikke er åbenbart utilstrækkelig, idet den har dannet grundlag for en relevant tilbagevisning af de italienske myndigheders påstand.
- 170 I modsætning til det af sagsøgeren anførte var Kommissionen ikke forpligtet til også at foretage en undersøgelse, som tog hensyn til varigheden af krisen i delsektoren og til behovet for omstrukturering i jern- og stålindustrien. Således kunne disse forhold ikke begrunde, at sagsøgeren ikke havde haft en løbende produktion. For det andet foretog fællesskabslovgiver en bedømmelse heraf i forbindelse med dens udstedelse af kodekserne for støtte til jern- og stålindustrien. Imidlertid forhindrede denne bedømmelse ikke fællesskabslovgiver i at gøre tilladelsen til lukningsstøtten afhængig af opfyldelsen af betingelsen om en løbende produktion.
- 171 For så vidt angår sagsøgerens argumentation om, at der ikke er taget hensyn til oplysningerne om forbruget, skal det blot bemærkes, at den pågældende virksomhed var en producent, som var aktiv på produktionsmarkedet og ikke på forbrugsmarkedet, og eftersom lukningsstøtten tilsigtede at reducere produk-

tionen og ikke forbruget af de pågældende varer, foretog Kommissionen ikke noget åbenbart urigtigt skøn, da den lagde vægt på situationen inden for jern- og stålproduktionen, snarere end på situationen på forbrugsmarkedet.

172 Anbringendet bør således forkastes.

4. Anbringendet om den manglende hensyntagen til de særlige forhold hos visse af sagsøgerne

173 Moccia, Prolafer, Lamifer og Sidercamuna har gjort gældende, at der hvad disse virksomheder angår foreligger særlige forhold, som begrundet en fravigelse af betingelsen om løbende produktion.

a) Virksomheden Moccia

174 Ifølge Moccia har Kommissionen, ved at nægte at godkende den påtænkte lukningsstøtte til denne virksomhed, ikke taget hensyn til, at Moccia var nødt til at bringe sine anlæg i overensstemmelse med bestemmelserne om miljøbeskyttelse.

175 Imidlertid skal det blot bemærkes, at det udelukkende kan udledes af de pågældende dokumenter, som er indgivet af sagsøgeren, at denne ved dekret fra den italienske minister for industri, handel og håndværk af 6. oktober 1992 modtog en rentegodtgørelse til brug for bygningen af et nyt destruktions- og genbrugsanlæg for industriaffald. Derimod fremgår det ikke af sagsakterne, at

sagsøgeren var forpligtet til at indstille enhver produktionsaktivitet i referenceperioden med henblik på at tilpasse sine eksisterende anlæg til miljøbeskyttelsesregler.

176 Da anbringendet ikke er støttet af de faktiske omstændigheder, bør det forkastes.

b) Virksomheden Prolafer

177 Prolafer, som har accepteret betingelsen om løbende produktion, finder imidlertid, at en virksomhed, som ikke har været i stand til at opretholde en løbende produktion, idet den er blevet tvunget til at indstille produktionen af grunde, som er uafhængige af såvel dens vilje som af markedsbetingelserne, burde kunne modtage støtte. Den har gjort gældende, at den burde have indstillet produktionen efter pålæg fra retten, som havde truffet beslutning om beslaglæggelse af dens anlæg. Til støtte for denne argumentation har Prolafer gjort gældende, at når først hindringen for produktionen er fjernet, kan en virksomhed, som befinder sig i en tilsvarende situation, vende tilbage til et marked, som kunstigt er blevet lettet for adskillige konkurrenter, som har modtaget lukningsstøtte, hvilket er i strid med traktaten.

178 Det bemærkes, at det ganske vist fremgår af de dokumenter, som er vedlagt som bilag til stævningen, at den pågældende ret den 9. januar 1991 beslaglagde sagsøgernes produktionsudstyr for at undgå en forurening af miljøet. Imidlertid fremgår det af et dokument, som er vedlagt som bilag til svarskriftet, at denne beslaglæggelse blev ophævet en måned senere, dvs. den 15. februar 1991, eller før referenceperiodens begyndelse, således at der kunne foretages kontrol af, om betingelsen om løbende produktion var overholdt.

179 Eftersom anbringendet ikke er støttet af de faktiske omstændigheder, bør det forkastes.

c) Virksomheden Lamifer

180 Lamifer har gjort gældende, at selskabet blev forhindret i at nå op på mindsteproduktionen i referenceperioden, fordi de lokale myndigheder havde truffet foranstaltninger, som forbød enhver produktion i nattetimerne, hvilket ellers er det billigste hvad angår prisen på elektricitet.

181 Det bemærkes imidlertid, at det fremgår af de dokumenter, som det sagsøgende selskab har fremlagt, nærmere bestemt af den til stævningen vedlagte gennemførelsesbekendtgørelse af 30. marts 1989 fra borgmesteren i Travagliato (Italien), at de pågældende foranstaltninger ikke indeholder et klart forbud mod produktionsvirksomhed om natten, men at de er begrænset til et pålæg til den pågældende virksomhed om at foretage tilpasninger af sine anlæg med henblik på at opretholde et acceptabelt støjniveau. Det sagsøgende selskab er således ikke blevet pålagt at begrænse sin produktionscyklus til ét dagligt skift.

182 Anbringendet bør således forkastes.

d) Virksomheden Sidercamuna

183 Sidercamuna har kritiseret Kommissionen for dennes afvisning af at tage hensyn til de alternative kriterier, som blev foreslået af den italienske regering, og som tilsigter at påvise produktionsegnetheden snarere end den faktiske produktion. Denne afvisning forhindrede Sidercamuna i at modtage lukningsstøtte, selv om selskabet var forblevet på markedet og havde haft en administration, som sigtede mod at opretholde en løbende produktion på trods af den konjunkturbestemte krise i 1993.

184 For så vidt angår lovligheden af Kommissionens afvisning af at anvende kriteriet om produktionsegnethed henvises til præmis 149-158 ovenfor.

185 Med hensyn til det sagsøgende selskabs faktiske produktion på driftsstedet i Berzo Inferiore (Brescia, Italien), som var genstand for ansøgningen om lukningsstøtte, bemærkes, at det fremgår af rapporten fra det sagsøgende selskabs bestyrelse angående det budget, som blev vedtaget den 31. december 1992 (bilag 8 R), at selskabets produktion, som følge af den tvivlsomme finansielle situation og den heraf følgende svigtende tillid hos leverandørerne, gradvist var lammet. Endvidere følger det af revisorens rapport angående det vedtagne budget pr. 31. december 1992 (bilag 8 R), at partnernes ekstraordinære generalforsamling den 30. marts 1993 havde besluttet at anmode retten i Brescia om bl.a. at: »3) indstille Berzo Inferiores produktion af rundstål og fladvalsedede produkter, 4) opløse Berzo Inferiores driftssted enten på grundlag af foranstaltninger, som vil blive truffet af EØF inden næste september, eller ved salg til tredjemand«. Endelig fremsatte det sagsøgende selskab den 5. april 1993 en begæring om at blive omfattet af proceduren for administration under tilsyn, hvilket blev imødekommet ved kendelse af 28. april 1993 afsagt af retten i Brescia, afdelingen for konkurssager.

186 Heraf følger, at det sagsøgende selskab, som befandt sig i en alvorlig finansiell situation, allerede i marts 1993 og dermed længe før udløbet af den referenceperiode, på baggrund af hvilken det kan vurderes, om betingelsen om løbende produktion er overholdt, påtænkte en endelig indstilling af produktionen og salget af dets anlæg på det driftssted i Berzo Inferiore, som var genstand for ansøgningen om lukningsstøtte.

187 Anbringendet bør således forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

- 188 Det bemærkes, at Kommissionen kun kan antages at have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, såfremt den har behandlet sammenlignelige tilfælde forskelligt og dermed stillet visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkeligt begrundet i objektive forskelle af en vis vægt. Det skal derfor navnlig undersøges, om denne forskelsbehandling er begrundet i objektive forskelle af en vis vægt i forhold til de formål, som Kommissionen lovligt kan fremme i forbindelse med sin industripolitik inden for den europæiske jern- og stålindustri (Domstolens dom af 13.7.1962, forenede sager 17/61 og 20/61, Klöckner-Werke og Hoechst mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 331, org. ref.: Rec. s. 615, og af 15.1.1985, sag 250/83, Finsider mod Kommissionen, Sml. s. 131, præmis 8).
- 189 Sagsøgerne har nærmere bestemt påberåbt sig syv anbringender om en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

A — Anbringendet om, at sagsøgerne er blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til andre jern- og stålvirksomheder, som også havde ansøgt om lukningsstøtte i medfør af lov nr. 481/94

- 190 Ifølge sagsøgerne er de blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til andre italienske jern- og stålvirksomheder. Denne forskelsbehandling skyldes for det første, at visse virksomheder — i modsætning til sagsøgerne — fejlagtigt blev anset for at have opfyldt betingelsen om løbende produktion i henhold til det af Kommissionen ved beslutningen af 12. december 1994 opstillede kriterium, som indebærer, at virksomheden skal have været i drift i ét skift a otte timer om dagen

i fem dage om ugen. For det andet beror denne forskelsbehandling på, at visse virksomheder fik støtte på trods af, at deres samlede produktion var mindre end sagsøgernes. For det tredje skyldes den, at én af sagsøgerne, som havde en faktisk produktion i referenceperioden, blev anset for ikke at opfylde betingelsen om løbende produktion på linje med visse virksomheder, som ikke havde nogen produktion.

1. Anbringendet om, at visse virksomheder, på trods af, at de ikke havde opfyldt betingelsen om løbende produktion i henhold til det af Kommissionen ved beslutningen af 12. december 1994 opstillede kriterium, modsat sagsøgerne blev anset for at have opfyldt denne betingelse

a) Gennemgangen af anbringenderne

- ¹⁹¹ Ved anbringenderne rejses der indsigelse over, at Kommissionen erklærede lukningsstøtten til virksomhederne OLS, Diano og MAO forenelig med fællesmarkedet, hvorimod den ikke godkendte den af sagsøgerne søgte støtte.

— Virksomheden OLS

- ¹⁹² Det bestemmes i beslutning 96/678 (punkt III til betragtningerne):

»Kommissionen skal ikke desto mindre bemærke, at i sagen vedrørende [OLS] — hvor virksomheden i 1993 havde fremstillet 57 000 tons varmvalsede plader, svarende til 21% af virksomhedens kapacitet — indledte virksomheden i løbet af

første kvartal af 1993 fornyelsen af de elektriske og elektroniske dele af sit valseværk med henblik på fremstilling af rundstål. I dette tidsrum afbrød OLS produktionen fuldstændigt for siden at genoptage en løbende produktion. OLS's årsproduktion skulle i 1993 således have været på mindst 76 000 tons, eller 28% af virksomhedens kapacitet. Ud fra disse tal, særlig den produktionsgrad, virksomheden ville have kunnet opnå uden de nævnte omfattende fornyelser af valseværket, er det Kommissionens opfattelse, at OLS havde en løbende produktion (dvs. i gennemsnit produktion i mindst ét skift om dagen i fem dage om ugen) på tidspunktet for lukningen.«

- 193 I den forbindelse finder Prolafer og Casilina, at de er blevet udsat for forskelsbehandling.
- 194 Prolafer, som ikke har haft nogen produktion i referenceperioden, har i den forbindelse gjort gældende, at såfremt Kommissionen anså de forhold, som den pågældende virksomhed havde påberåbt sig, for at være relevante, burde den så meget desto mere have taget hensyn til den begivenhed, som ramte Prolafer, hvis anlæg blev beslaglagt som retsbevarende foranstaltning.
- 195 Casilina, som i referenceperiode havde en produktion på 14,2%, har gjort gældende, at virksomheden OLS's tilfælde viser, at Kommissionen under visse betingelser anser det for tilstrækkeligt at godtgøre en abstrakt produktionskapacitet. Ifølge Casilina har det været Kommissionens opfattelse, at mindsteproduktionen havde været opnået, såfremt visse indgreb i denne virksomheds anlæg ikke havde fundet sted, dvs. hvis produktionen ikke havde været afbrudt i tre måneder. Imidlertid havde sagsøgerne ligeledes nået og endda overskredet tærsklen på 25%, såfremt den ikke i syv måneder i 1993 havde været nødt til at gribe til driftsbetinget arbejdsløshed. Det kan ikke accepteres, at forskelsbehandlingen mellem disse to virksomheder beror på, at produktionen i OLS's tilfælde blev afbrudt med henblik på at modernisere anlæggene, mens den i

sagsøgerens tilfælde skyldes, at dette selskab stod over for en konjunkturbestemt situation. I begge situationer er der tale om en produktion, der ligger under mindstegrænsen, og som følge af, at produktionen er blevet afbrudt i nogle måneder i løbet af 1993. I begge tilfælde viser den produktion, der er opnået i de måneder, hvor de pågældende virksomheder har været i drift, at de havde nået og endda overskredet mindstemålet, hvis de havde arbejdet på fuld kraft. Der foreligger ingen gyldig grund til at behandle sagsøgeren mindre gunstigt.

— Virksomheden Diano

196 Det fremgår af beslutning 97/258 (punkt III til betragtningerne):

»Kommissionen skal ikke desto mindre bemærke, at i sagen vedrørende Diano — hvor virksomheden i 1993 fremstillede 16 807 tons varmvalsede plader svarende til 21% af virksomhedens kapacitet — indledte virksomheden i løbet af 1993 betydelige vedligeholdelsesarbejder på valseværket, der gentagne gange har bevirket, at produktionen måtte indstilles. Diano's produktion skulle i betragtning af den anførte årsproduktion og ovennævnte vedligeholdelsesarbejder i 1993 faktisk have svaret nogenlunde til produktionen i 1991, hvor virksomheden havde fremstillet 24 765 tons svarende til 31% af kapaciteten. I betragtning heraf og navnlig af den udnyttelsesgrad, virksomheden ville have kunnet opnå, dersom ovennævnte betydelige arbejder på valseværket ikke havde fundet sted, er det Kommissionens opfattelse, at den pågældende virksomhed havde en løbende produktion (i gennemsnit ét skift om dagen i fem dage om ugen) på tidspunktet for lukningen«.

197 I den forbindelse finder Casilina, Lamifer og Sidercamuna, at de er blevet udsat for forskelsbehandling.

- 198 Casilina og Dora har anført, at Kommissionen i Diano's tilfælde fandt det rigtigt at tage hensyn til særlige forhold og på denne baggrund konkluderede, at virksomheden ville have haft en tilstrækkelig mindsteproduktion og dermed havde kunnet opnå godkendelse af støtte, såfremt den havde haft mulighed for at producere i de perioder, hvor den havde indstillet produktionen. På denne baggrund kan de ikke forstå, hvorfor den gunstige behandling, som Kommissionen gav Diano, ikke også kunne gælde for dem. Således har de også påvist, at de på grund af tvingende forhold, som var uafhængige af deres vilje, har været nødt til at begrænse produktionen samtidig med, at de har opretholdt en objektiv og ganske betydelig produktion.
- 199 Lamifer erkender, at den løsning, som man nåede frem til for den pågældende virksomhed, er fornuftig, men Lamifer burde efter virksomhedens egen opfattelse have fået samme behandling, navnlig i betragtning af, at Kommissionen i beslutning 97/258 havde fastslået, at de alternative kriterier, som den italienske regering havde foreslået, ikke kunne begrænses til en prøvelse af, om virksomheden havde en fiktiv produktionskapacitet. Ifølge Lamifer viser sagen om virksomheden Diano, at Kommissionen under visse omstændigheder fandt det tilstrækkeligt, at der forelå bevis for en abstrakt produktionskapacitet. Ifølge Lamifer har det været Kommissionens opfattelse, at mindsteproduktionen havde været opnået, såfremt visse indgreb ikke var indtruffet i denne virksomheds anlæg, dvs. hvis produktionen ikke havde været afbrudt flere gange. Imidlertid ville sagsøgerne ligeledes have nået og endda overskredet tærsklen på 25%, såfremt den ikke havde stået over for konjunkturbetingede forhold, og hvis den havde kunnet fortsætte med at arbejde i ugedagene. Det kan ikke accepteres, at forskelsbehandlingen mellem disse to virksomheder skyldes, at deres faktiske produktion svarer til forskellige procentsatser af den mulige maksimale produktion (21% for Diano, 15,2% for Lamifer). I begge tilfælde viser de produktionsniveauer, der er opnået i de måneder, hvor de pågældende virksomheder har været i drift, at de ville have nået og endda overskrevet mindstegrænsen, hvis de havde arbejdet på fuld kraft. Der foreligger ingen gyldig grund til at behandle sagsøgeren mindre gunstigt.
- 200 Sidercamuna har i den forbindelse forklaret, at Diano under hensyn til krisen i sektoren og de utilstrækkelige afsætningsmuligheder valgte at foretage vedlige-

holdelsesarbejder, som ud over at gøre denne virksomhed mere konkurrence-dygtig havde den fordel, at produktionen blev komprimeret, og at oplagringen af de usolgte produkter blev reduceret. Sagsøgerne, som havde foretaget vedligeholdelsesarbejder og moderniseret produktionen i 1990 og 1991, havde valgt at reducere produktionen i 1993 for at undgå at stå i en krisesituation som følge af overproduktion. Sagsøgeren har noteret sig, at spørgsmålet om billigheden af en beslutning, som rammer den entreprenør, som vælger at nedsætte produktionen i løbet af en given periode i overensstemmelse med princippet om sund forvaltning af virksomheden, allerede har været rejst af Domstolen i dens dom af 30. november 1983 i sagen *Ferriere di Roè Volciano mod Kommissionen* (sag 234/82, Sml. s. 3921). Således har Kommissionen ved at godkende støtte til Diano og ved at nægte at godkende en tilsvarende støtte til sagsøgeren, behandlet to i hovedsagen identiske situationer forskelligt.

— Virksomheden MAO

- ²⁰¹ Ved beslutning 97/332/EKSF af 26. februar 1997 om Italiens påtænkte støtte til MAO som led i lukningen af den private italienske jern- og stålsektor (EFT L 139, s. 27, herefter »beslutning 97/332«) fastslog Kommissionen, at et støttebeløb på 5,437 mia. ITL, som MAO havde ansøgt om i medfør af den pågældende generelle støtteordning for Italien, var forenelig med fællesmarkedet. Heri fastslog Kommissionen, at den i forbindelse med denne støtte havde iværksat undersøgelsesproceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, andet led, i femte kodeks med den begrundelse, at virksomheden ikke opfyldte betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, således som denne fortolkes i beslutningen af 12. december 1994. På det tidspunkt, hvor beslutningen blev truffet, var femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien blevet erstattet af sjette kodeks, som trådte i kraft den 1. januar 1997. Denne kodeks overtager i artikel 4, stk. 2, litra b), betingelsen om løbende produktion, som var indeholdt i artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks.

202 Kommissionen har i beslutning 97/332 begrundet erklæringen om foreneligheden af den støtte, som virksomheden havde ansøgt om, på følgende måde (syvende afsnit i punkt III til betragtningerne):

»Den supplerende dokumentation, som de italienske myndigheder har fremsendt om det pågældende tilfælde, får dog Kommissionen til at drage følgende konklusioner:

- I forhold til den mulige maksimale produktion på 139 000 tons, der bør tages i betragtning for året 1993, andrager udnyttelsesgraden for MAO 22,3%.
- I juli og august 1993 foretog MAO meget store investeringer i sine anlæg (bygning af et nyt afkølingsleje til varmvalseværket), hvilket medførte en næsten fuldstændig standsning af produktionen i de pågældende to måneder.
- I forhold til den gennemsnitlige månedlige produktion alene for året 1993 kan den produktion, som MAO har mistet som følge af installeringen af det nye afkølingsleje, anslås til 5 166 tons.
- Heraf følger en udnyttelsesgrad på 26% i forhold til MAO's mulige maksimale produktion.

I betragtning heraf og navnlig af den udnyttelsesgrad, virksomheden ville have kunnet opnå, dersom ovennævnte betydelige indgreb i valseværket ikke havde fundet sted, må Kommissionen med føje anlægge den betragtning, at den

pågældende virksomhed havde løbende produktion (i gennemsnit ét skift om dagen i fem dage om ugen) på tidspunktet for lukningen.»

- 203 I den anledning er det Casilina's, Dora's og Lamifer's opfattelse, at de har været udsat for forskelsbehandling.
- 204 De har gjort gældende, at MAO's udnyttelsesgrad i referenceperioden udgjorde 22,3%, og således lå under det krævede mindsteproduktion på 25%. Ikke desto mindre godkendte Kommissionen den pågældende støtte, idet den tog særlige forhold i betragtning, nærmere bestemt, at der var foretaget vedligeholdelsesarbejder i virksomheden. Sagsøgerne har konstateret, at Kommissionen for denne virksomheds vedkommende fandt det hensigtsmæssigt at tage særlige forhold i betragtning for at nå til den konklusion, at såfremt virksomheden også havde været i stand til at producere i de perioder, hvor dens drift var blevet indstillet, ville den have nået mindsteproduktion, som havde været tilstrækkelig til, at tildelingen af støtten var blevet godkendt. På denne baggrund kan de ikke forstå, hvorfor den gunstigere behandling, som Kommissionen ydede MAO, ikke kunne gælde for dem. De har således også påvist, at uventede faktorer, som var uafhængige af deres vilje, havde tvunget dem til at nedbringe produktionen, samtidig med, at de opretholdt en objektiv produktion af en vis betydning.
- 205 Lamifer har i replikken tilføjet, at Kommissionen ved beslutning 97/258 gjorde sig skyld i forskelsbehandling, for så vidt som den i MAO's tilfælde foretog en regulering af den mulige maksimale produktion, uden at foretage en tilsvarende regulering vedrørende Lamifer, på trods af forskellen mellem den mulige maksimale produktion, som var opgivet i den indgivne ansøgning om støttetildeling (51 000 tons), og den, som senere blev fastlagt i en sagkyndig rapport af 16. januar 1996 (154 560 tons).

b) Rettens bemærkninger

- 206 Det fremgår af beslutningerne 96/678, 97/258 og 97/332, at selskaberne OLS, Diano og MAO i løbet af referenceperioden fremstillede henholdsvis 57 000 tons, 16 807 tons og 139 000 tons varmvalsede produkter. Dette svarer — for de to første selskabers vedkommende — til 21% af deres kapacitet, og for det tredje selskabs vedkommende til 22,3% af dets kapacitet, svarende til en procentdel, som ligger henholdsvis 4 procentpoints og 2,7 procentpoints under den mindsteproduktion, som blev fastsat ved beslutningen af 12. december 1994.
- 207 Derimod har Prolafer, Casilina, Dora, Lamifer og Sidercamuna i løbet af denne periode kun haft en produktion svarende til henholdsvis 0, 14,2, 8,6, 15,2 og 7,6% af deres kapacitet.
- 208 Som det med rette er anført af Kommissionen, var det fuldstændigt berettiget at udelukke Prolafer, Casilina, Dora, Lamifer og Sidercamuna, som i referenceperioden havde haft en produktion på henholdsvis 25, 10,8, 16,4, 9,8 og 17,4 procentpoint under mindstegrænsen på 25%, fra at modtage støtte, under hensyn til, at formålet med betingelsen om løbende produktion — i overensstemmelse med de stringente ordenskrav i femte kodeks — er at sikre, at lukningsstøtten får den mest optimale effektive virkning på markedet og fører til en faktisk reduktion af jern- og stålproduktionen.
- 209 Heraf følger, at forskelsbehandlingen mellem på den ene side virksomhederne OLS, Diano og MAO og på den anden side sagsøgerne således er baseret på faktuelle og objektive kriterier, som er i overensstemmelse med de formål, som Kommissionen har til opgave at forfølge inden for EKSF's industripolitik.

210 Endvidere bemærkes, at den manglende opfyldelse af 25%-kriteriet, som er indeholdt i beslutningen af 12. december 1994 (jf. ovenfor i præmis 99), er begrundet i henholdsvis de anfægtede beslutninger og beslutning 97/332 som følge af supplerende oplysninger, som de italienske myndigheder har fremsendt til Kommissionen:

- for virksomheden OLS under hensyn til arbejdet med fornyelsen af de elektriske og elektroniske dele af valseværkerne med henblik på fremstilling af rundstål til armeret beton, idet indstillingen af produktionen fandt sted i løbet af første kvartal af 1993,
- for virksomheden Diano under hensyn til et betydeligt vedligeholdelsesarbejde på denne valseværk, idet indstillingen af produktionen fandt sted ved flere lejligheder i løbet af 1993, og
- for virksomheden MAO under hensyn til betydelige investeringer i dennes anlæg, og nærmere bestemt ved bygningen af et nyt afkølingsleje til varmvalseværket, idet indstillingen af produktionen fandt sted i juli og august 1993.

211 Sagsøgernes manglende opfyldelse af kriteriet kan efter deres egen opfattelse forklares med følgende:

- For Prolafer's vedkommende med en domstols beslaglæggelse af dens anlæg, som fik virkning for hele referenceperioden. Retten konstaterede imidlertid, jf. ovenfor i præmis 178, at selv om de pågældende anlæg blev beslaglagt den 9. januar 1991, blev denne foranstaltning allerede ophævet den 15. februar 1991, eller en måned senere, dvs. længe før referenceperiodens begyndelse.

- For Casilina's vedkommende gennem driftsbetinget arbejdsløshed i syv måneder af 1993 som følge af, at der ikke kunne skaffes knipler til valsning til en pris, som stod i forhold den endelige pris.

 - For Dora's vedkommende gennem driftsbetinget arbejdsløshed som følge af konjunktursituationen.

 - For Lamifer's vedkommende gennem administrative foranstaltninger truffet af de lokale myndigheder, som forbød virksomheden enhver produktionsaktivitet om natten. Imidlertid blev det i præmis 181 ovenfor fastslået, at de pågældende foranstaltninger ikke forbød den natlige produktionsaktivitet, men var begrænset til et pålæg til den pågældende virksomhed om at foretage tilpasninger til sine anlæg med henblik på at opretholde et acceptabelt støjniveau.
- 212 Heraf følger, at årsagerne til indstillingen af produktionen i de tre referencevirksomheder OLS, Diano og MAO er behørigt godtgjort, årsagerne er objektive, de er tidsmæssigt begrænset og er begrundet i kravet om at videreføre en produktion og viljen til at blive på markedet.
- 213 Derimod er den påståede årsag til indstillingen af Prolafer's og Lamifer's produktion ikke behørigt påvist. I øvrigt er ingen af de årsager, som er fremført af de fem sagsøgere, begrundet i kravet om at videreføre produktionen, endside at forbedre effektiviteten af denne.
- 214 Heraf følger, at forskelsbehandling mellem på den ene side virksomhederne OLS, Diano og MAO og på den anden side sagsøgerne er objektivt begrundet for så vidt angår årsagen til indstillingen af produktionen.

- 215 Hvad endelig angår Lamifer's argumentation, hvorefter Kommissionen i MAO's tilfælde har foretaget en regulering af den mulige maksimale produktion, hvorimod den havde nægtet en sådan regulering i Lamifer's tilfælde, bemærkes, at ingeniør Renzo Dusi i sin sagkyndige rapport af 16. januar 1996, som den italienske regering fremsendte til Kommissionen, vurderede, at sagsøgerens mulige maksimale produktion på grundlag af tre skift om dagen udgjorde 154 560 tons og noterede sig, at Lamifer's produktion reelt foregik i ét skift om dagen, hvilket svarede til en produktion på 51 000 tons.
- 216 I modsætning til, hvad der var situationen for MAO, har hverken den italienske regering eller sagsøgeren under proceduren til undersøgelse af støtten fremsat indsigelser over for Kommissionen mod denne officielle vurdering. Kommissionen havde således ingen grund til at rejse tvivl om denne procedure og dermed til at påtænke en eventuel regulering af sagsøgerens mulige maksimale produktion.
- 217 Under alle omstændigheder, eftersom retmæssigheden af en beslutning om støtte skal vurderes i forhold til de oplysninger, som Kommissionen sad inde med på det tidspunkt, da den gennemførte den (Domstolens dom af 26.9.1996, sag C-241/94, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 4551, præmis 33, og Rettens dom af 15.9.1998, forenede sager T-126/96 og T-127/96, BFM og EFIM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3437, præmis 88), kan anbringendet ikke tages til følge.
- 218 Anbringenderne må således forkastes.

2. Anbringendet om, at den støtte, som visse virksomheder havde ansøgt om, blev erklæret forenelig med fællesmarkedet, selv om omfanget af deres produktion svarede til omfanget af sagsøgernes produktion

- 219 Dora og Lamifer har gjort gældende, at virksomheden Diano, som i 1993 havde en faktisk produktion på 16 807 tons og en korrigeret produktion på 24 765 tons, fik støtten godkendt under hensyn til de perioder, hvor deres produktion havde været indstillet på grund af vedligeholdelsesarbejder. Derimod blev Dora, som i 1993 havde en faktisk produktion på 21 444 tons, og Lamifer, som i 1993 havde en faktisk produktion på 23 542 tons, udelukket fra at modtage støtte. Således blev der pålagt forskellige bedømmelseskriterier på virksomheder, som i 1993 kvantitativt havde en indbyrdes tilsvarende produktion.
- 220 Retten skal bemærke, at det ved dette anbringende forudsættes, at Kommissionen ved vurderingen af, om betingelsen om løbende produktion var overholdt, burde have anvendt et rent kvantitativt kriterium, dvs. at den udelukkende burde have baseret sig på, hvor mange tons valsede produkter i absolutte tal, der var blevet produceret. Som det med rette er anført af Kommissionen, adskiller det af Kommissionen valgte kriterium om otte timer om dagen, i fem dage om ugen, sig fra det foreslåede ved, at det er langt mere objektivi. Det sikrer således, at enhver forskelsbehandling mellem virksomhederne på grund af deres særlige produktionskapacitet undgås, og at det undgås, at mindre jern- og stålvirksomheder uberettiget stilles i en ugunstigere situation.
- 221 I det foreliggende tilfælde svarer Diano's korrigerede produktion, som andrager 24 765 tons, til 31% af dens produktionskapacitet. Derimod svarer Dora's produktion, som er på 21 444 tons, og Lamifer's produktion, som er på 23 542 tons, som følge af, at disse virksomheder er forholdsmæssigt større, kun til henholdsvis 8,6% og 15,2% af deres produktionskapacitet. I medfør af dette

kriterium, som kun medtager virksomheder med en produktion, som er større end eller lig med 25% af deres produktionskapacitet, blev Diano's ansøgning imødekommet, mens Dora's og Lamifer's ansøgninger blev afvist.

222 Kommissionen har således valgt et objektivt og almengyldigt parameter, og har taget hensyn til hver enkelt virksomheds særlige størrelse med henblik på at undgå forskelsbehandling som følge af forskelle i produktionskapaciteten.

223 Anbringendet bør således forkastes.

3. Anbringendet om, at sagsøgerne, som har haft en faktisk produktion i referenceperioden, er blevet behandlet på samme måde som virksomheder, som ikke har haft nogen produktion i denne periode

224 Sidercamuna har gjort gældende, at Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af betingelsen om løbende produktion har behandlet uens situationer ens. Således har Kommissionen i beslutning 97/258 sammenholdt sagsøgerens situation med situationen for andre jern- og stålvirksomheder, som optræder blandt de potentielle modtagere af lukningsstøtte, nærmere bestemt selskaberne Demifer Srl og Lavorazione Metalli Vari SpA, hvis støtteansøgninger ligeledes blev afvist. Imidlertid har Kommissionen selv i den pågældende beslutning henvist til, at ingen af disse to virksomheder havde en produktion i 1993. Den har således sidestillet situationen hos disse to virksomheder, som ikke har haft nogen produktion, med sagsøgerens, selv om sidstnævnte i 1993 havde en produktion, som var anslået til 36 002 tons varmvalsede produkter. Imidlertid svarer dette til en åbenlys forskelsbehandling til skade for sagsøgeren.

225 Det bemærkes, som det med rette er anført af Kommissionen, at den situation, som de tre virksomheder, der således blev udelukket fra at modtage støtte,

befandt sig i — ud fra det parameter, som er valgt med henblik på vurderingen af, om betingelsen om løbende produktion er opfyldt — er absolut identisk, idet ingen af disse har haft en løbende produktion i referenceperioden eller angivet en objektiv begrundelse for, at de ikke har været i stand til at opretholde en løbende produktion. I forhold til de to virksomheder befandt sagsøgeren sig således i en sammenlignelig situation, og kunne på denne baggrund behandles på samme måde. Denne konklusion er baseret på objektive grunde, navnlig nødvendigheden af at anvende et ensartet kriterium til bedømmelsen af, om betingelsen om løbende produktion er opfyldt i den foreliggende sag.

226 Anbringendet bør således forkastes.

B — Anbringendet om forskelsbehandling mellem virksomheder, som kun har ét driftssted, og virksomheder med flere driftssteder

227 Moccia har anført, at udtrykket »produktionsstedet« i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, er defineret som »driftsegnet produktionsenhed«. Kommissionen har også stiltiende godkendt denne definition, da den godkendte den pågældende støtteordning ved beslutningen af 12. december 1994. Heraf følger, at der i tilfælde af lukning af en virksomheds driftssted kan tildeles lukningsstøtte til dette driftssted, som blot er driftsegnet, hvorimod en virksomhed, som kun har et enkelt driftssted, kun kan opnå støtte på betingelse af, at den godtgør, at den regelmæssigt har produceret jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil datoen for støtteordningens anmeldelse. Betingelsen om løbende produktion finder således ikke anvendelse på virksomheder, som henhører under de første kategori, men derimod på dem, som henhører under den sidstnævnte kategori. På denne baggrund foreligger der en forskelsbehandling af disse to typer virksomheder.

228 Det må konstateres, at det fremgår af gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 1, at jern- og stålvirksomhederne for at modtage støtte løbende skal have haft en produktion indtil datoen for udstedelsen af lovdekret nr. 103 af 14. februar

1994, og at denne produktion skal være bekræftet af en udtalelse fra en autoriseret sagkyndig, som er fagmand inden for området, og som er opført i registret over sagkyndige og udpeget af retten i den retskreds, hvor selskabet har sit hjemsted. Det følger af gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, og artikel 4:

»Ved produktionssted forstås en produktionsenhed, som er egnet til at producere en komplet valsningscyklus og en komplet produktionscyklus for råstål, eller en af disse to cyklusser, i en og samme industrielle virksomhed.

[...]

De virksomheder, som modtager støtte til reduktion af produktionskapaciteten, skal træde i frivillig likvidation efter nedenstående regler:

[...]

- b) Såfremt et selskab, som hører til en industriel gruppe eller et enkeltstående selskab, fremsætter forslag om, at et eller flere produktionssteder skal nedlægges, er det forpligtet til at stifte en ny juridisk enhed, som bliver ejer af alle de resterende anlæg og overtager de hertil knyttede passiver.«

²²⁹ Heraf følger, at gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 1, har til formål at fastsætte de betingelser, som skal opfyldes af en jern- og stålvirksomhed, som

ønsker at modtage lukningsstøtte. En af disse betingelser er den, der er opstillet i artikel 1, stk. 1, litra e), om en løbende produktion.

- 230 Gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, tilsigter at opstille en definition af udtrykket »produktionssted«, som også følger af gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 4, der omhandler den retlige omorganisering, som skal foretages af en virksomhed, der driver flere produktionssteder, hvoraf et eller flere er blevet nedlagt som følge af tildelingen af lukningsstøtte.
- 231 De to bestemmelser har således forskellige formål. Særligt har gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 2, stk. 1, ikke formelt til formål at opstille en undtagelse til de betingelser, som er fastsat i artikel 2, stk. 1, og som skal overholdes af de jern- og stålvirksomheder, som ønsker at modtage lukningsstøtte. Det følger navnlig ikke af ordlyden af gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, at en virksomhed, som påtænker at lukke et af sine produktionssteder, ikke skal overholde betingelsen om løbende produktion, som er defineret i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 1, litra e).
- 232 Tværtimod viser sammenholdelsen af de førnævnte bestemmelser, herunder gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 4, at der kan tildeles lukningsstøtte, ikke blot i tilfælde af virksomhedens endelige lukning, men også, når virksomheder driver flere produktionssteder, i tilfælde af en enkeltstående lukning af et af disse produktionssteder. I det sidstnævnte tilfælde kan støtten imidlertid kun tildeles denne virksomhed, såfremt denne virksomhed på den ene side særskilt har haft en løbende produktion, og at denne produktion på den anden side er blevet gennemført selvstændigt og fuldstændigt af driftsstedet, hvilket forudsætter, at sidstnævnte er i stand til at gennemføre en fuld valsecyklus eller en fuld produktionscyklus for råstål.
- 233 Gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, som ikke kan anses for at indeholde en fravigelse af betingelsen om løbende produktion i forbindelse med

vurderingen af den støtte, som en virksomhed ansøger om som led i lukningen af en af dens produktionssteder, har til formål at sikre, at produktionsstedets løbende produktion som udgangspunkt ikke er begrænset til en del af en fuld valsningscyklus eller til en fuld produktionscyklus for råstål.

234 Anbringendet må således forkastes.

C — Anbringendet om en forskelsbehandling til skade for de virksomheder, som var nødt til at indstille deres produktion i referenceperioden for at efterkomme nye lovbestemmelser om miljøbeskyttelse

235 Moccia har gjort gældende, at selskabet ved beslutning 96/678 blev udsat for forskelsbehandling. Som følge af denne beslutning var selv virksomheder, som i lighed med Moccia var nødt til at indstille produktionen i referenceperioden for at efterkomme nye lovbestemmelser om miljøbeskyttelse, og for hvilke indstillingen af produktionen således skyldes justeringsarbejder på dennes anlæg, forpligtet til at opfylde kriteriet om løbende produktion. Det er selskabets opfattelse, at produktionskapaciteten i henhold til artikel 4 i femte kodeks bør sidestilles med den løbende produktion i de tilfælde, hvor afbrydelsen af produktionen skyldes krav som følge af lovgivningen. I den socio-økonomiske virkelighed er en virksomhed, som af disse årsager har indstillet produktionen, og som må se sig afskåret fra at få lukningsstøtte, fortsat på markedet, når produktionen genoptages.

236 Det bemærkes (jf. ovenfor i præmis 175), at det ikke kan udledes af oplysningerne i sagen, at sagsøgeren blev tvunget til at indstille sin produktion i referencepe-

rioden med henblik på at tilpasse sine eksisterende anlæg til nye miljøbeskyttelsesregler. Sagsøgeren har således ikke ført bevis for sit anbringende.

237 Det skal tilføjes, at det fremgår af de af Kommissionens udtalelser, som er ubestridt, at de italienske myndigheder og sagsøgeren på intet tidspunkt i forbindelse med den procedure, som blev iværksat i overensstemmelse med artikel 6, stk. 4, i femte kodeks, har begrundet sagsøgerens manglende produktion med, at der, som hævdet, bestod et behov for at indstille produktionen med henblik på at bringe anlæggene i overensstemmelse med nye lovbestemmelser om miljøbeskyttelse.

238 Anbringendet skal således forkastes.

D — Anbringendet om forskelsbehandling mellem på den ene side de virksomheder, som ikke formåede at bringe større mængder på markedet, fordi produktionsomkostningerne ikke længere var konkurrencedygtige, og på den anden side de virksomheder, som var dygtigere eller heldigere

239 Ifølge Moccia skal den betingelse om løbende produktion, som er opstillet i femte kodeks, fortolkes og anvendes i overensstemmelse med de markedsøkonomiske spilleregler. Det følger af den første af disse regler, at en virksomhed er tvunget til at ændre sin produktion ved at tilpasse den til efterspørgslen og ved at tage højde for produktionsomkostningerne. Således indstillede sagsøgeren sin produktion i 1993, idet selskabet ikke var i stand til at bringe en større mængde produkter på markedet, og idet dets produktionsomkostninger ikke var konkurrencedygtige. Imidlertid ville det være udtryk for forskelsbehandling, såfremt sagsøgeren blev

sidestillet med virksomheder med en løbende produktion, som var dygtigere eller blot heldigere, eller som tværtimod var mindre påpasselige.

240 Det bemærkes, at dette anbringende forudsætter, at lukningsstøtte også bør tilfalde virksomheder som — uanset at de var produktionsegnede — ikke havde haft nogen løbende produktion i referenceperioden. Denne forudsætning er imidlertid ikke opfyldt, hvilket også fremgår af det ovenfor i præmis 149-158 anførte.

241 Anbringendet skal således forkastes.

E — Anbringendet om, at de virksomheder, hvis lukningsstøtte ikke blev godkendt ved beslutning 96/678, tilsammen havde en produktion, som var større end produktionen hos de virksomheder, hvis lukningsstøtte blev godkendt af Kommissionen

242 Moccia har anført, at det fremgår af beslutning 96/678, at lukningen af en virksomhed, der ikke har løbende produktion, ikke har nogen virkning af betydning på markedet. Kommissionen har imidlertid ved at nægte støtte til sagsøgeren og fem andre virksomheder, ved samme lejlighed afvist en samlet nedsættelse af en årlig produktion på 908 000 tons råstål og 950 000 tons varmvalsede produkter. Imidlertid har Kommissionen ikke nægtet at godkende tildelingen af støtte til virksomheder med en produktionskapacitet, som lå langt under de førnævnte virksomheders (Kommissionens beslutninger 94/258/EKSF, 94/260/EKSF og 94/261/EKSF af 12.4.1994 om henholdsvis Spaniens, Tysklands og Spaniens støtte til den offentlige stålvirksomhed Corporación de la Siderurgia

Integral (CSI), stålvirksomheden Sächsische Edelstahlwerke GmbH, Freital/Sachsen og til specialstålvirksomheden Sidenor (EFT L 112, s. 58, 71 og 77)).

243 Det bemærkes, at Kommissionen — som den selv med rette har anført — ikke er beføjet til at godkende tildelingen af lukningsstøtte på grundlag af et kriterium, som er baseret på flere jern- og stålvirksomheders samlede produktion. Således følger det af artikel 6, stk. 6, i femte kodeks, at hver støtteforanstaltning skal anmeldes og vurderes særskilt. Desuden er der i artikel 4, stk. 2, i femte kodeks opstillet en udtømmende liste over de betingelser, som kun kan vurderes i forhold til hver enkelt af de berørte virksomheder. Endvidere er de tre beslutninger, som sagsøgeren har omtalt, ikke udstedt på grundlag af femte kodeks, men direkte på grundlag af traktatens artikel 95, stk. 1 og 2, hvilket medfører, at betingelserne i henhold til femte kodeks ikke finder anvendelse.

244 Anbringendet skal således forkastes.

F — Anbringendet om, at de italienske virksomheder er blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til andre virksomheder i Fællesskabet

245 Ifølge Sidercamuna har Kommissionen gjort sig skyldig i forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Selskabet har gjort gældende, at femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien blot opstiller et almindeligt princip om, at jern- og stålvirksomheder for at modtage lukningsstøtte løbende skal have produceret jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil datoen for støttens anmeldelse. Imidlertid har Kommissionen i sin beslutning af 12. december 1994, idet den ikke havde indvendinger og de facto gav tilladelse til tildeling af lukningsstøtte i overensstemmelse med lov nr. 481/94, opstillet en yderligere

betingelse om opretholdelse af en produktionsaktivitet på mindst ét skift om dagen, hvilket svarer til mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen.

246 Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at denne særlige betingelse kun omfatter italienske virksomheder, som er de eneste, der kan modtage støtte i henhold til lov nr. 481/94. Denne betingelse, som indebærer en pligt til naturalopfyldelse, har ikke noget sidestykke i den almindelige lovgivning, som gælder for virksomheder i andre medlemsstater, som kun er omfattet af det generelle krav om en løbende produktion, som er opstillet i femte kodeks uden yderligere anvisninger.

247 Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen ganske vist i samme beslutning gav de italienske myndigheder tilladelse til, på grundlag af objektive kriterier, at godtgøre, at en virksomhed, som ikke opfyldte dette kriterium, alligevel skulle anses for at have opfyldt betingelsen om løbende produktion, og at Kommissionen i givet fald ville undersøge den pågældende støtteforanstaltning i forhold til dens nærmere karakteristika. Imidlertid er det sagsøgerens opfattelse, at denne præcisering er uden betydning. Således har Kommissionen i den pågældende situation slet ikke taget hensyn til den argumentation herom, som blev fremlagt af de italienske myndigheder, idet den i stedet gemte sig bag en formalisme, som alene førte til, at italienske virksomheder blev pålagt andre kriterier end dem, der blev anvendt over for virksomhederne i andre medlemsstater.

248 Det bemærkes, at artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks, som opstiller betingelsen om løbende produktion, ikke indeholder en definition heraf. Det følger heraf, at Kommissionen, når den godkender en generel støtteordning, som er anmeldt af en medlemsstat, nødvendigvis skal opstille en abstrakt definition på kriterierne for anvendelse af denne betingelse, hvormed den senere under overholdelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den

berettigede forventning kan foretage en ensartet og forudsigelig behandling af de individuelle støtteansøgninger, som er anmeldt i henhold til artikel 6, stk. 6, i femte kodeks.

- 249 Når kriterierne således først er blevet opstillet, og den generelle støtteordning er blevet godkendt, skal Kommissionen i forbindelse med anmeldelsen af støtteforanstaltningerne i medfør af en tidligere godkendt støtteordning alene undersøge, om de betingelser, der er fastsat i beslutningen om godkendelse af den generelle ordning, er opfyldt. I modsat fald ville Kommissionen i forbindelse med sin undersøgelse af hver enkelt individuel støtteforanstaltning efterfølgende kunne ændre sin beslutning om at godkende den generelle ordning. Dette ville bringe overholdelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet i fare, såvel for medlemsstaterne som for de erhvervsdrivende. Støtteforanstaltninger, som fuldt ud er i overensstemmelse med beslutningen om at godkende den generelle støtteordning, kunne således til enhver tid anfægtes af Kommissionen (jf. analogt Domstolens dom af 5.10.1994, sag C-47/91, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4635, præmis 24, og af 15.5.1997, sag C-278/95 P, Siemens mod Kommissionen, Sml. I, s. 2507, præmis 31).
- 250 Det kriterium, som er opstillet i beslutningen af 12. december 1994, udgør således ikke en ny betingelse, som skal lægges til betingelsen om løbende produktion i henhold til femte kodeks, men derimod et kriterium, som er nødvendigt med henblik på at sikre en ensartet og forudsigelig anvendelse af denne betingelse for de individuelle støtteansøgninger, som anmeldes af de italienske myndigheder.
- 251 Endvidere er dette kriterium, i modsætning til det af sagsøgeren anførte, ikke det eneste, som Kommissionen har lagt til grund for sin vurdering af, om betingelsen om løbende produktion er overholdt. Således har Kommissionen i sin beslutning af 12. december 1994 nøje præciseret, at den italienske regering altid på grundlag af objektive kriterier kunne godtgøre, at en virksomhed, som ikke opfyldte dette kriterium, regelmæssigt havde produceret jern- og stålprodukter henhørende under EKSF. I modsætning til, hvad der er anført af sagsøgeren, var denne præcisering ikke uden betydning, eftersom Kommissionen, som det allerede er

blevet anført ovenfor i præmis 191, 195, 200 og 201, på grundlag af sådanne alternative kriterier, som blev foreslået af de italienske myndigheder, erklærede, at støtteforanstaltninger til fordel for virksomhederne OLS, Diano og MAO var forenelige med fællesmarkedet.

- 252 Endelig har sagsøgeren ikke godtgjort, om og i hvilket omfang Kommissionen ved sin anvendelse af det kriterium, som blev opstillet i beslutningen af 12. december 1994, har behandlet de virksomheder, der var omfattet af den generelle støtteordning, som var anmeldt af de italienske myndigheder, mere ugunstigt end de virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig situation, og som var omfattet af en generel støtteordning anmeldt af myndighederne i en anden medlemsstat.
- 253 Anbringendet skal således forkastes.

G — Anbringendet om forskelsbehandling som følge af manglende anvendelse af traktatens artikel 95

- 254 Sidercamuna har anført, at Kommissionen gjorde sig skyldig i forskelsbehandling, da den behandlede selskabet anderledes end sammenlignelige fortilfælde.
- 255 Selskabet har gjort gældende, at traktatens artikel 4, litra c), opstiller et almindeligt forbud mod tilskud eller anden støtte. Det har anført, at der gælder to slags undtagelser fra denne regel, dels kodekserne for støtte til jern- og stålindustrien, dels de enkeltafgørelser, som er truffet af Kommissionen på

grundlag af traktatens artikel 95, og som gør det muligt for denne at udøve sine beføjelser til at træffe afgørelse eller afgive indstillinger med henblik på at udfylde eventuelle huller i traktaten.

- 256 Sidercamuna har tilføjet, at Kommissionen tidligere på grundlag af traktatens artikel 95 har godkendt støtteforanstaltninger til jern- og stålindustrien som de i sagen omhandlede, der er begrundet med den endelige og uigenkaldelige lukning af anlæggene, dvs. en nedsættelse af produktionen. Dette var tilfældet i den ovennævnte beslutning 94/261 af 12. april 1994 (jf. ovenfor i præmis 242) og i Kommissionens beslutning af 23. december 1988 om den af den italienske regering planlagte støtte til den offentlige stålindustri (EFT L 86, s. 76). I Kommissionens beslutning 96/315/EKSF af 7. februar 1996 om den støtte, som Irland påtænker at yde til stålvirksomheden Irish Steel (EFT L 121, s. 16), traf Kommissionen oven i købet en beslutning i henhold til traktatens artikel 95, idet den understregede, at det som følge af de tekniske særegenheder i den pågældende sag ikke var muligt at nedsætte overkapaciteten ved at stille krav om lukning af produktionsbåndene, men at det ikke desto mindre var væsentligt, at den irske jern- og stålindustri påtog sig at undgå at forhøje sin produktionskapacitet.
- 257 Ifølge Sidercamuna valgte Kommissionen i det pågældende tilfælde for det første ikke at gøre brug af de muligheder, som den rådede over i henhold til femte kodeks, idet den erklærede, at lukningsstøtten ikke kunne godkendes ud fra en strengt formel fortolkning af godkendelsesbetingelserne. For det andet gjorde den heller ikke brug af traktatens artikel 95, idet den erkendte, at disse retsakter ikke ydede en tilstrækkelig retlig beskyttelse, og at der således var en lakune. Kommissionen har således behandlet tilsvarende situationer forskelligt til skade for sagsøgeren.
- 258 Det bemærkes, at ifølge ordningen i henhold til EKSF-traktaten som helhed er artikel 4, litra c), ikke til hinder for, at Kommissionen undtagelsesvis på grundlag af artikel 95, stk. 1 og 2, for at tage højde for situationer, der ikke har været forudset, godkender støtte, som medlemsstaterne påtænker at yde, og som er forenelig med traktatens målsætninger (dommen i sagen EISA mod Kommis-

sionen, nævnt ovenfor i præmis 86, dommens præmis 63, dommen i sagen British Steel mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 86, præmis 42, og dommen i sagen Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 79, præmis 34), på betingelse af, at støtteforanstaltningerne er nødvendige for at opfylde en af de målsætninger, som er angivet i traktatens artikel 2, 3 og 4.

- 259 Uden at det er nødvendigt at undersøge, om en støtteforanstaltning til jern- og stålindustrien, som ikke opfylder betingelserne i femte kodeks for denne støttekategori, kan godkendes ved en individuel beslutning, som er truffet direkte på grundlag af traktatens artikel 95, skal det blot bemærkes, at sagsøgeren under alle omstændigheder ikke har godtgjort, at den omtvistede støtteforanstaltning opfyldte betingelserne for anvendelse af denne artikel. Således har sagsøgeren, som har ansøgt om lukningsstøtte i henhold til femte kodeks, men som ikke opfylder de heri indeholdte betingelser, nærmere bestemt om, at der skal foreligge en løbende produktion, ikke godtgjort, at der foreligger særlige omstændigheder, som begrundes, at det i traktatens artikel 95's forstand er nødvendigt at virkeliggøre et af de mål, som er angivet i traktatens artikel 2, 3 og 4.
- 260 Endelig må det lægges til grund, at sagsøgeren ikke har forelagt tilstrækkelige indicier for, at Retten kan afgøre, om sagsøgerens særlige situation kan sammenlignes med situationen hos de virksomheder, som var genstand for de beslutninger, som sagsøgeren har påberåbt sig.
- 261 Anbringendet skal således forkastes.

II — Anbringenderne om en tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 262 Det bemærkes, at Fællesskabet i henhold til traktatens artikel 5, stk. 2, fjerde led, skal »offentliggøre grundene for sin indgriben«. Det bestemmes i artikel 15, stk. 1, at »Kommissionens beslutninger, henstillinger og udtalelser skal begrun-

des og henviser til de udtalelser, som skal indhentes«. Det fremgår af disse bestemmelser og af traktatens almindelige principper, at der påhviler Kommissionen en forpligtelse til at begrunde generelle og individuelle beslutninger, uanset det valgte hjemmelsgrundlag (dommen i sagen British Steel mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 86, dommens præmis 159).

- 263 Ifølge fast retspraksis skal begrundelsen tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter. Begrundelsen skal ikke blot vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 29.2.1996, sag C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 723, præmis 86, og Rettens dom af 22.10.1996, sag T-266/94, Skibsværftsforeningen m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1399, præmis 230). I øvrigt må begrundelsespligten ifølge traktatens artikel 5 og 15 vurderes ud fra omstændighederne i det foreliggende tilfælde, bl.a. aktens indhold, arten af de anførte grunde samt den interesse, som adressaterne eller andre af akten berørte personer, jf. EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, har i at modtage yderligere oplysninger. I denne forbindelse bemærkes, at for så vidt angår generelle beslutninger er Kommissionen ifølge traktatens artikel 5 og 15 forpligtet til i begrundelsen til beslutningen at anføre den almindelige situation, der begrunder dens vedtagelse, samt de almindelige mål, som den ønsker at realisere (Domstolens dom af 19.9.1985, forenede sager 172/83 og 226/83, Hoogovens Groep mod Kommissionen, Sml. s. 2831, præmis 24 og 25).

- 264 Sagsøgerne har rejst indsigelse mod den manglende begrundelse for beslutningen af 12. december 1994 og for de anfægtede beslutninger.

Anbringenderne om en manglende begrundelse for beslutningen af 12. december 1994

- 265 Ifølge Casilina, Dora og Lamifer er anvendelsen af parameteret, den mulige maksimale produktion, uberettiget, og følgelig er beslutningen af 12. december 1994 ikke tilstrækkeligt begrundet på dette punkt.

- 266 Det bemærkes, at formålet med beslutningen af 12. december 1994 er, at indholdet af den generelle støtteordning, som påtænkes af den italienske regering, tages til efterretning, at det undersøges, om de betingelser, som bl.a. er indeholdt i artikel 4, stk. 2, i femte kodeks, er overholdt, og at det erklæres, at denne ordning i princippet er forenelig med denne kodeks. Hvad særligt angår betingelsen om løbende produktion har Kommissionen konstateret, at denne må anses for opfyldt, eftersom det følger af de oplysninger, som indgik i anmeldelsen, at »en virksomhed, for at få ret til støtten, skal have været i drift i gennemsnitlig ét skift om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar 1994, som er tidspunktet for anmeldelsen af lovdekret nr. 103 af februar 1994 til Kommissionen«. Det fremgår i øvrigt af beslutningen, at de italienske myndigheder »på grundlag af objektive kriterier [kunne] godtgøre, at en virksomhed, som ikke [opfyldte] dette kriterium, løbende [havde] fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF«.
- 267 Beslutningen blev stilet til den italienske regering. Imidlertid blev den heri indeholdte betingelse om løbende produktion først fastsat, efter at denne regering meddelte sit samtykke hertil ved skrivelse af 5. oktober 1994 fra den italienske minister for industri, handel og håndværk til Kommissionen. I det pågældende tilfælde havde modtageren af denne beslutning fået meddelelse om indholdet af denne fortolkning og havde i den forbindelse givet sit udtrykkelige samtykke, inden fortolkningen var blevet fastlagt, hvorfor Kommissionen ikke var forpligtet til at give en særlig begrundelse herfor i sin beslutning af 12. december 1994.
- 268 Hensynet til de virksomheder, som havde ansøgt om lukningsstøtte, gjorde imidlertid, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde var tvunget til at begrunde sin fortolkning af betingelsen om løbende produktion i beslutningerne om ikke at godkende de individuelle støtteansøgninger, der havde været omfattet af en undersøgelsesprocedure.
- 269 Imidlertid fremgår det af disse beslutninger, hvis væsentligste afsnit er gengivet ovenfor i præmis 21, efter oplysningen om, at støttekodeksen ikke opstiller nogen definition på begrebet løbende produktion, at formålet med denne betingelse er,

at der kun må ydes lukningsstøtte til virksomheder, der opretholder et vist aktivitetsniveau, og hvis lukning således har indvirkning af betydning på markedet. Desuden konstateres det i disse beslutninger, at artikel 4 i kodeksen for støtte til jern- og stålindustrien er affattet på en sådan måde, at den ikke kan fortolkes så bredt, at den blandt de virksomheder, der kan få støtte, omfatter dem, der — uagtet at de ikke har haft en løbende produktion — dog ville være i stand til løbende at fremstille jern- og stålprodukter henhørende under EKSF.

- 270 Kommissionen har således givet en tilstrækkelig begrundelse for den fortolkning af betingelsen om løbende produktion, som den fastlagde i beslutningen af 12. december 1994.
- 271 Anbringendet skal således forkastes.

Anbringendet om en manglende begrundelse for de anfægtede beslutninger

- 272 Sagsøgerne har fremsat anbringender om henholdsvis den manglende begrundelse for, at Kommissionen ikke tog hensyn til deres bemærkninger, den manglende angivelse af grundene til, at de erstatningskriterier, som den italienske regering havde foreslået, blev afvist, og for de unøjagtige oplysninger i beslutning 96/678 om jern- og stålproduktionen for 1993.

1. Anbringendet om en manglende begrundelse for, at Kommissionen ikke tog hensyn til sagsøgerens bemærkninger

- 273 Moccia, Casilina, Dora og Lamifer har bekræftet, at de såvel før som under undersøgelsesproceduren har fremsat skriftlige bemærkninger, hvori de under-

stregede årsagerne til, at de var blevet forhindret i at nå den krævede mindsteproduktion. Kommissionen modtog enten direkte eller gennem den italienske regering såvel den dokumentation, der var vedlagt som bilag til støtteansøgningen, som de bemærkninger, virksomhederne havde afgivet i løbet af undersøgelsesproceduren. Således fik Kommissionen underretning om sagsøgenes specifikke argumentation. Imidlertid indeholder de anfægtede beslutninger ikke den mindste henvisning til disse bemærkninger. Heraf følger, at Kommissionen åbenlyst har tilsidesat sin begrundelsespligt.

274 For det første bemærkes, at Kommissionen i de anfægtede beslutninger kun var forpligtet til at begrunde afvisningen af de erstatningskriterier, som den italienske regering havde foreslået. Derimod var den ikke forpligtet til at afgive en begrundet stillingtagen til den argumentation, som var fremført af de berørte tredjemænd.

275 Således udgør femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien en undtagelsesordning til det grundlæggende forbud mod støtte i henhold til traktatens artikel 4, litra c). Heraf følger, at de påtænkte støtteforanstaltninger kun kan godkendes, hvis de klart opfylder betingelserne for anvendelse af denne undtagelsesordning. I det foreliggende tilfælde var det spørgsmål, der skulle løses ved de anfægtede beslutninger, om sagsøgerne opfyldte den betingelse om løbende produktion, som er opstillet i artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks. Eftersom denne betingelse ikke er defineret i femte kodeks, har Kommissionen fortolket den i sin beslutning af 12. december 1994, idet den har opstillet et hovedkriterium og gjort det muligt for de italienske myndigheder at opstille alternative objektive kriterier. Da Kommissionen konstaterede, at sagsøgerne ikke opfyldte hovedkriteriet, besluttede den at indlede den procedure til undersøgelse af støtten, som er fastsat i artikel 6, stk. 4, i femte kodeks, og at opfordre den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger.

276 I forbindelse med undersøgelsesproceduren påhvilede det således kun Kommissionen at undersøge, om den italienske regering havde været i stand til på grundlag af objektive kriterier at påvise, at sagsøgerne, som per definition ikke

opfyldte det opstillede hovedkriterium, ikke desto mindre havde haft en løbende produktion af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF. På denne baggrund, og med forbehold af det ovenfor i præmis 268 anførte, forelå der ingen anden begrundelsespligt end den, der vedrørte den argumentation herom, som var fremsat af den italienske regering (jf. analogt, i samme retning, Domstolens dom af 18.5.1993, forenede sager C-356/90 og C-180/91, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2323, præmis 36).

277 Det er korrekt, at Kommissionen også underrettede de øvrige medlemsstater og berørte tredjemænd gennem offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af beslutningen om at indlede undersøgelsesproceduren, og i overensstemmelse med artikel 6, stk. 4, i femte kodeks opfordrede disse til at fremsætte deres bemærkninger. Hensigten med denne meddelelse var dog ikke, at de berørte skulle indsende alle de oplysninger, som gjorde det muligt for Kommissionen at opnå fuld oplysning om alle sagens momenter, inden den traf sin beslutning (jf. analogt, dom i sagen Skibsværftsforeningen m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 263, dommens præmis 256). Kommissionen var derfor ikke forpligtet til at foretage en begrundet stillingtagen til den argumentation, som var fremført af de berørte tredjemænd.

278 Heraf følger, at Kommissionen ikke var forpligtet til at give et begrundet svar på de bemærkninger, som sagsøgerne enten havde fremført direkte eller gennem den italienske regering.

279 For det andet bemærkes, at Kommissionen i sin begrundelse for de anfægtede beslutninger ikke er forpligtet til at tage stilling til alle de argumenter, som er fremført for den, og at den kun behøver at redegøre for de faktiske omstændigheder og retlige betragtninger, der har været afgørende med henblik på beslutningens konklusion (jf. analogt, Rettens dom af 8.6.1995, sag T-459/93,

Siemens mod Kommissionen, Sml. II, s. 1675, præmis 31, som på dette punkt blev stadfæstet ved Domstolens dom af 15.5.1997, sag C-278/95 P, Siemens mod Kommissionen, Sml. I, s. 2507, præmis 10-19).

280 Imidlertid har Kommissionen i de anfægtede beslutninger redegjort for de hovedargumenter, som blev fremført af den italienske regering (jf. punkt II i betragtningerne til de anfægtede beslutninger). Heri angav den grundene til, at fællesskabslovgiver ikke kunne acceptere undtagelser fra det generelle forbud, som er opstillet i traktatens artikel 4, litra c), i forbindelse med lukningsstøtte, som ikke kan have virkninger af betydning på det pågældende marked (jf. kapitel III i de anfægtede beslutninger). Kommissionen anførte, at andre kriterier end dem, der er indeholdt i beslutningen af 12. december 1994, kunne godtages, på betingelse af, at de gjorde det muligt at fastslå, om en virksomhed havde haft en løbende produktion. Den konstaterede, at de kriterier, som den italienske regering havde foreslået, efter deres art ikke godtgjorde, at virksomhederne havde haft en løbende produktion, men blot, at de kunne have haft et sådan. Den præciserede, at artikel 4 i femte kodeks var affattet på en sådan måde, at den ikke tillod en for bred fortolkning, som ville føre til, blandt de virksomheder, der kunne modtage støtte, at indbefatte dem, som ikke havde nogen løbende produktion, men kun var produktionsegnede. Heraf udledte den, at den fortolkning af begrebet løbende, som de italienske myndigheder havde opstillet, ikke var retligt begrundet og dermed ikke kunne tages til følge.

281 Det følger heraf, at Kommissionen i de pågældende beslutninger har givet en tilstrækkelig og fuldstændig begrundelse for de faktiske og retlige omstændigheder, der har haft væsentlig betydning ved disses udstedelse.

282 Den var således ikke forpligtet til — ud over det særlige svar på sagsøgernes bemærkninger, som var fremsat over for de italienske myndigheder, og som blev gentaget i denne regerings eget indlæg — at give en yderligere besvarelse.

283 Anbringendet skal således forkastes.

2. Anbringendet om en manglende begrundelse for afvisningen af de erstatningskriterier, den italienske regering havde foreslået

- 284 Ifølge Moccia fremgår det ikke af beslutning 96/678, hvorfor kriteriet om produktionsegnethed, som den italienske regering havde foreslået som substitutionskriterium, ikke i tilstrækkelig grad kunne danne grundlag for en vurdering af, om støtten var forenelig med fællesmarkedet. Således forekommer dette kriterium at være aldeles velegnet til, at der kan tages hensyn til situationen hos de virksomheder, som i lighed med Moccia af objektive og uafværgelige grunde var tvunget til midlertidigt at indstille deres produktion for at omstrukturere deres anlæg. Dette substitutionskriterium er således i et tilfælde som Moccia's, hvor indstillingen af produktionen skyldtes et behov for at efterkomme bindende regler, så væsentligt, at det i forbindelse med afslaget burde have dannet grundlag for en særlig, udtømmende og udtrykkelig tilbagevisning.
- 285 Sidercamuna har gjort gældende, at Kommissionens beslutning om ikke at acceptere det kriterium, som blev foreslået af den italienske regering, er utilstrækkeligt begrundet, hvilket er i strid med traktatens artikel 15. Således har Kommissionen ikke — med udgangspunkt i den økonomiske kontekst, nærmere bestemt det italienske marked — godtgjort, at kriteriet om otte timer om dagen var det eneste mulige og nødvendige kriterium, hvorpå det kunne fastslås, om en virksomhed havde en løbende produktion.
- 286 Med henvisning til præmis 279, 280 og 281 ovenfor skal det bemærkes, at det — henset til de grunde, som er angivet i de anfægtede beslutninger (jf. punkt II og III i betragtningerne til disse), der er sammenfattet ovenfor i præmis 280 — må antages, at Kommissionen heri tilstrækkeligt og fuldstændigt har redegjort for de faktiske omstændigheder og retlige betragtninger, der har haft afgørende betydning for vedtagelsen af disse for så vidt angår afslaget på at anvende det kriterium om produktionsegnethed, som blev foreslået af de italienske myndigheder.
- 287 Anbringendet skal således forkastes.

3. Anbringendet om, at begrundelsen for beslutning 96/678 er ukorrekt for så vidt angår jern- og stålproduktionen for 1993

- 288 Moccia har gjort gældende, at begrundelsen for beslutning 96/678 er ukorrekt. Kommissionen har således i beslutningen tilbagevist den italienske regerings argumentation om, at den begrænsede produktion, som flere italienske jern- og stålvirksomheder havde haft i 1993, skyldtes en ugunstig konjunktur og en alvorlig krise på markedet. Med hensyn til rundstål til armeret beton anførte Kommissionen i beslutningen, at der kun kunne konstateres et let fald i udnyttelsesgraden såvel i Italien som i hele Europa. Kommissionen har til støtte for dette synspunkt fremlagt en forklarende statistik.
- 289 Herom har sagsøgeren for det første gjort gældende, at statistikken giver et ukorrekt billede af udviklingen af den udnyttelsesgrad af produktionskapaciteten for rundstål til armeret beton, som viser forholdet mellem den faktiske produktion og den mulige maksimale produktion i Europa og i Italien mellem 1992 og 1993. I virkeligheder er denne udnyttelsesgrad faldet med 10% i Europa og med 11,55% i Italien.
- 290 For det andet har sagsøgeren understreget, at den metode, Kommissionen anvendte med henblik på at måle udviklingen i konjunkturerne, nærmere bestemt udnyttelsesgraden for produktionskapaciteten, har begrænset relevans ved vurderingen af konjunktursituationen på markedet og dennes betydning i forhold til en virksomhed af mindre betydning som sagsøgeren, som på grund af sin størrelse kun kan operere lokalt eller højst på en ubetydelig del af hjemmemarkedet. For at opnå en vurdering, som ligger tættere på virkeligheden, burde man snarere have baseret sig på oplysninger om forbruget i den pågældende periode, idet disse oplysninger ville have gjort det muligt med større sikkerhed at få oplyst den pågældende virksomheds afsætningsmuligheder. Sagsøgeren har på grundlag af denne metode opstillet en tabel, der viser udviklingen i efterspørgslen af rundstål til armeret beton på det italienske marked, hvorefter denne

efterspørgsel faldt med 1,7% i 1992, med 20% i 1993 og med 7% i 1994. Det følger heraf, at der forelå en alvorlig krise, som navnlig ramte virksomheder af mindre betydning.

- 291 Det bemærkes, at manglende eller utilstrækkelig begrundelse er et anbringende vedrørende væsentlige formelle mangler, der adskiller sig fra anbringendet om, at den omtvistede beslutning er truffet af de forkerte grunde, idet prøvelsen af det sidstnævnte forhold henhører under behandlingen af beslutningens materielle rigtighed (Rettens dom af 7.11.1997, sag T-84/96, Cipeke mod Kommissionen, Sml. II, s. 2081, præmis 47, af 14.5.1998, sag T-295/94, Buchmann mod Kommissionen, Sml. II, s. 813, præmis 45, sag T-310/94, Gruber + Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 1043, præmis 41, og sag T-311/94, BPB de Eendracht mod Kommissionen, Sml. II, s. 1229, præmis 66).
- 292 I denne forbindelse fremgår det af det ovenfor i præmis 279, 280 og 281 gennemgåede, at begrundelsen for de anfægtede beslutninger indeholder en klar og sammenhængende redegørelse for de faktiske og retlige betragtninger, som — uafhængigt af disse betragtningers materielle rigtighed, som ifølge det ovenfor anførte ikke henhører under prøvelsen af, om begrundelsen er tilstrækkelig, men derimod under behandlingen af sagens realitet — udgjorde den retlige begrundelse for, at de alternative kriterier, som blev foreslået af den italienske regering, blev afvist, og for erklæringen om, at støtten var uforenelig med fællesmarkedet.
- 293 Anbringendet skal således forkastes.

Sagens omkostninger

- 294 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, pålægges det dem at betale deres egne omkostninger og in solidum at betale Kommissionens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Udvidede Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

- 2) Sagsøgerne betaler deres egne omkostninger samt in solidum Kommissionens omkostninger.

Jaeger

Lenaerts

Tiili

Azizi

Mengozi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. maj 1999.

H. Jung

M. Jaeger

Justitssekretær

Afdelingsformand

Indhold

Relevante retsregler	II - 1483
Faktiske omstændigheder	II - 1487
Den italienske regerings anmeldelse af lov nr. 481/94 og dekret nr. 683/94	II - 1487
Kommissionens beslutning af 12. december 1994, som i princippet godkender den af den italienske regering anmeldte støtteordning	II - 1488
Den italienske regerings anmeldelse af den påtænkte støtte til sagsøgerne	II - 1489
Kommissionens indledning af en procedure i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien	II - 1491
Beslutningerne af henholdsvis 30. juli og 18. december 1996, hvorved støtten blev erklæret for uforenelig med fællesmarkedet	II - 1492
Retsforhandlinger	II - 1494
Parternes påstande	II - 1496
Formaliteten	II - 1498
Formalitetsindsigelseerne vedrørende sagsøgernes anfægtelse af femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien	II - 1498
1. Anbringendet om den manglende relevans af visse påstande i stævningerne, i det omfang disse formelt er rettet mod femte kodeks	II - 1499
2. Afvisningsgrunden, den for sent fremsatte ugyldighedsindsigelse over for femte kodeks i sag T-130/97	II - 1499
Formalitetsindsigelsen vedrørende sagsøgernes anfægtelse af beslutningen af 12. december 1994	II - 1501
1. Anbringendet om, at de anfægtede beslutninger ikke har hjemmel i beslutningen af 12. december 1994, men direkte i femte kodeks	II - 1502
2. Anbringendet om, at beslutning 97/258 kun er en bekræftende retsakt	II - 1505
Realiteten	II - 1507
I — Anbringenderne vedrørende realiteten i de anfægtede beslutninger	II - 1507
Indledende bemærkninger	II - 1507
Anbringendet om, at traktaten ikke finder anvendelse	II - 1508
A — Anbringendet om, at sagsøgerne ikke kan betragtes som EKSF-jern- og stålvirksomheder	II - 1508
B — Anbringendet om, at lukningsstøtte, for så vidt som den ikke kan fordreje konkurrencen, falder uden for forbuddet i traktatens artikel 4, litra c)	II - 1509
Anbringendet om retsstridigheden af artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien	II - 1514
Anbringendet vedrørende Kommissionens fortolkning i relation til de foreliggende sager af betingelsen om løbende produktion i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i femte kodeks	II - 1515
	II - 1577

A — Anbringendet, hvormed sagsøgerne anfægter valget af et kriterium for mindsteproduktion på ét skift a otte timer om dagen, i fem dage om ugen	II - 1517
1. Anbringendet, hvormed sagsøgerne kritiserer omstændighederne omkring iværksættelsen af kriteriet	II - 1518
2. Anbringenderne, hvormed kriteriets indhold anfægtes	II - 1519
a) Anbringendet om, at kriteriet er til hinder for, at støtten tilfalder de mindst konkurrencedygtige virksomheder, idet det stiller krav om en objektivt set høj produktion	II - 1520
b) Anbringendet om, at referenceperioden var for kort	II - 1521
— Anbringendet om, at begyndelsestidspunktet for referenceperioden vedrørende den løbende produktion burde have været fastsat til den 1. januar 1991	II - 1521
— Anbringendet om, at det ikke var muligt på grundlag af den korte referenceperiode at vurdere, om en virksomheds tilstedeværelse på markedet var betydelig	II - 1524
c) Anbringenderne, hvorved der rejses indsigelse over for valget af den mulige maksimale produktion som referenceparameter med henblik på beregningen af den løbende produktion	II - 1526
— Anbringendet om, at betingelsen om løbende produktion skal vurderes på grundlag af den faktiske produktion	II - 1527
— Anbringendet om, at den mulige maksimale produktion er u hensigtsmæssig som kriterium for så vidt angår valseværkernes produktion	II - 1528
B — Anbringendet, hvormed der rejses indsigelse mod Kommissionens afvisning af at tage hensyn til alternative objektive kriterier	II - 1530
1. Anbringenderne om, at afvisningen af at anvende kriteriet om produktionsdygtighed udgør en tilsidesættelse af formålet med femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien	II - 1531
2. Anbringendet om, at Kommissionen ikke i beslutning 97/258 kunne afvise at anvende kriteriet om produktionsdygtighed, eftersom den allerede havde godkendt kriteriet, da den ved beslutningen af 12. december 1994 godkendte den italienske lovgivning	II - 1533
3. Anbringendet om, at Kommissionens afvisning af den italienske regerings argumentation, hvorefter det italienske marked var ramt af en alvorlig krise, var ubegrundet	II - 1535
4. Anbringendet om den manglende hensyntagen til de særlige forhold hos visse af sagsøgerne	II - 1537
a) Virksomheden Moccia	II - 1537
b) Virksomheden Prolafer	II - 1538
c) Virksomheden Lamifer	II - 1539
d) Virksomheden Sidercamuna	II - 1539
Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling	II - 1541

A — Anbringendet om, at sagsøgerne er blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til andre jern- og stålvirksomheder, som også havde ansøgt om lukningsstøtte i medfør af lov nr. 481/94	II - 1541
1. Anbringendet om, at visse virksomheder, på trods af, at de ikke havde opfyldt betingelsen om løbende produktion i henhold til det af Kommissionen ved beslutningen af 12. december 1994 opstillede kriterium, modsat sagsøgerne blev anset for at have opfyldt denne betingelse	II - 1542
a) Gennemgangen af anbringenderne	II - 1542
— Virksomheden OLS	II - 1542
— Virksomheden Diano	II - 1544
— Virksomheden MAO	II - 1546
b) Rettens bemærkninger	II - 1549
2. Anbringendet om, at den støtte, som visse virksomheder havde ansøgt om, blev erklæret forenelig med fællesmarkedet, selv om omfanget af deres produktion svarede til omfanget af sagsøgernes produktion	II - 1553
3. Anbringendet om, at sagsøgerne, som har haft en faktisk produktion i referenceperioden, er blevet behandlet på samme måde som virksomheder, som ikke har haft nogen produktion i denne periode	II - 1554
B — Anbringendet om forskelsbehandling mellem virksomheder, som kun har ét driftssted, og virksomheder med flere driftssteder	II - 1555
C — Anbringendet om en forskelsbehandling til skade for de virksomheder, som var nødt til at indstille deres produktion i referenceperioden for at efterkomme nye lovbestemmelser om miljøbeskyttelse	II - 1558
D — Anbringendet om forskelsbehandling mellem på den ene side de virksomheder, som ikke formåede at bringe større mængder på markedet, fordi produktionsomkostningerne ikke længere var konkurrencedygtige, og på den anden side de virksomheder, som var dygtigere eller heldigere	II - 1559
E — Anbringendet om, at de virksomheder, hvis lukningsstøtte ikke blev godkendt ved beslutning 96/678, tilsammen havde en produktion, som var større end produktionen hos de virksomheder, hvis lukningsstøtte blev godkendt af Kommissionen	II - 1560
F — Anbringendet om, at de italienske virksomheder er blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til andre virksomheder i Fællesskabet	II - 1561
G — Anbringendet om forskelsbehandling som følge af manglende anvendelse af traktatens artikel 95	II - 1564
II — Anbringenderne om en tilsidesættelse af begrundelsespligten	II - 1566
Anbringenderne om en manglende begrundelse for beslutningen af 12. december 1994	II - 1567
Anbringendet om en manglende begrundelse for de anfægtede beslutninger . . .	II - 1569
1. Anbringendet om en manglende begrundelse for, at Kommissionen ikke tog hensyn til sagsøgerens bemærkninger	II - 1569

2. Anbringendet om en manglende begrundelse for afvisningen af de erstatningskriterier, den italienske regering havde foreslået	II - 1573
3. Anbringendet om, at begrundelsen for beslutning 96/678 er ukorrekt for så vidt angår jern- og stålproduktionen for 1993	II - 1574
Sagens omkostninger	II - 1575